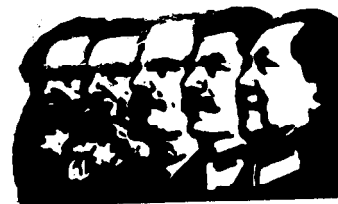


# ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ (σελ.12)



## ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,  
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



"Από τη στάχτη του θα  
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"  
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΟΚΤΩΒΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 337 ΔΡΧ. 200

### ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

# ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΗ ΛΑΛΙΩΤΗ Αντεπίθεση των κατεδαφιστών στους εργαζόμενους και την Επιτροπή Σωτηρίας

**Τ**ο κίνημα των εργατών των Λιπασμάτων μπήκε ορμητικά στο πολιτικό προσκήνιο τις τελευ-  
ταιές δέκα μέρες και δημιούργησε γεγονότα  
που εδώ και δεκαετίες δεν έχει δημιουργήσει το  
εργατικό κίνημα στη χώρα μας.

**Όποιο κι αν είναι το τελικό αποτέλεσμα αυτού του  
αγώνα ανήκει σ' αυτούς τους εργάτες η τιμή ότι είναι  
οι πρώτοι που έδωσαν την πρώτη μαζική μάχη του  
εργατικού κινήματος ενάντια στους κατεδαφιστές  
της βιομηχανίας και τους σαμποταριστές της ανάπτυ-  
ξης στην Ελλάδα.**

**Αυτή η μάχη έφτασε στην μέχρι τώρα κορύφωση  
της με την ιστορική διαδήλωση και διαμαρτυρία  
αυτών των εργατών ενάντια στο ΥΠΕΧΩΔΕ και στον  
αρχικατεδαφιστή Λαλιώτη, το Σάββατο στις 25 του  
Σεπτέμβρη.**

Αυτός ο δόλιος άνθρωπος κατά-  
φερνε μέχρι σήμερα με τη βοήθεια  
του ψευτοΚΚΕ να γκρεμίζει τα ερ-  
γοστάσια και να σαμποτάρει τα  
έργα, ρίχνοντας την ευθύνη πάντα  
σε άλλους. Τώρα για πρώτη φορά  
αυτός ο επιδέξιος δολοπλόκος  
ήρθε στο φως της ημέρας και βρέ-  
θηκε αντιμέτωπος με ένα εργατι-  
κό μαζικό κίνημα, ταράχτηκε και  
πέρασε σε μια λυσσαλέα όσο και  
αρκετά αδέξια επίθεση ενάντια σ'  
αυτό.

Από τις 25 του μήνα ο Λαλιώ-  
της και το ψευτοΚΚΕ, ανοιχτά ο  
πρώτος, ύπουλα το δεύτερο, επι-  
τέθηκαν ενάντια στην καρδιά αυ-  
τού του κινήματος που είναι η Ε-  
πιτροπή Σωτηρίας και απαίτησαν  
την "κεφαλή της επί πίνακι" από  
όλους τους υποταγμένους συνδι-  
καλιστές του ΠΑΣΟΚ και από κά-  
θε τσιράκι τους μέσα στο εργο-  
στάσιο.

Τα τσιράκια έδειξαν μεγάλη  
προθυμία. Έτσι μετέτρεψαν τη Γε-  
νική Συνέλευση του εργοστασίου  
σε ένα στρατοδικείο, έπνιξαν κά-  
θε δημοκρατική συζήτηση με την  
Επιτροπή η οποία έκφραζε τους πιο  
συνεπείς και πιο μαχητικούς αν-  
θρώπους αυτής της Συνέλευσης  
καθώς και το ηγεμονικό ως τότε  
πνεύμα στις διαδηλώσεις, και ε-  
πέβαλαν εκεί μέσα τη δικτατορία  
των νάνων, των πουλημένων και  
των διασπαστών. Έτσι υποχρέω-  
σαν σ' αυτή τη φάση την Επιτροπή  
να αποχωρήσει από τη Συνέλευση  
στην οποία την είχε εισάγει η με-  
γάλη διαδήλωση ενάντια στην  
"Πρότυπο" (Δες προηγούμενο φύλ-  
λο της Νέας Ανατολής).

Όμως δεν μπόρεσαν να την ξε-  
ριζώσουν από την καρδιά των ερ-  
γατών. Κάθε άλλο. Είναι αντίθετα  
οι ίδιοι που έχουν γίνει αντιπαθη-  
τικοί και μισητοί στην πλειοψηφ-

φία. Αυτό που τους κρατάει ακό-  
μα στην εξουσία του Συνδικάτου  
είναι απλά οι πολύ δυσμενείς για  
τους εργαζόμενους πολιτικοί συ-  
σχετισμοί και η ελπίδα αυτών των  
τελευταίων ότι μόνο ανεχόμενοι  
αυτή τη μισητή εξουσία και τα  
τσιράκια της θα μπορούν να πά-  
ρουν κάποια αποκατάσταση, αν το  
εργοστάσιο κλείσει.

Στην πραγματικότητα το κίνη-  
μα ενάντια στους κατεδαφιστές  
δεν θα μπορούσε ως αυτή τη στιγμή  
να δώσει περισσότερα αποτελέ-  
σματα από όσο έδωσε. Γιατί αυτό  
το κίνημα δεν είναι απλά για τη  
διατήρηση στη ζωή ενός εργοστά-  
σιου, αλλά για την άμυνα του βιο-  
μηχανικού προλεταριάτου απέναν-  
τι σε ένα ολόκληρο καθεστώς ο-  
πισθοδρόμησης. Αν κοιτάξει κανείς  
βαθύτερα τα πράγματα θα δια-  
πιστώσει, ότι τα Λιπάσματα έχουν  
уже τώρα αποδείξει όχι τη δύναμη,  
αλλά την αδυναμία αυτού του κα-  
θεστώτος.

#### ΠΩΣ ΦΘΑΣΑΜΕ ΣΤΗ ΔΙΑ- ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΥΠΕΧΩΔΕ

Ας δούμε πως φτάσαμε ως τη  
διαδήλωση του ΥΠΕΧΩΔΕ, αλλά  
και τα κατοπινά.

Στο ΥΠΕΧΩΔΕ φτάσαμε επει-  
δή η μεγάλη εργοστασιακή μάχη  
τόλμησε να αφηφίσει την καθε-  
στωτική ηγεσία της, δηλαδή το  
μέτωπο ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ που  
διοικεί τώρα το συνδικάτο και δί-  
χως ισχυρούς πολιτικούς και κοι-  
νωνικούς εκφρασμένους συμμά-  
χους σο πλευρό του να εμπιστευ-

τεί την Επιτροπή Σωτηρίας και να  
παλαίψει μαζί της για την επιβί-  
ωση του εργοστασίου.

Το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι  
αυτού του εργοστασίου άφησαν μό-  
νο του το Δ.Σ του εργοστασίου να  
φωνάζει ενάντια στην διαδήλωση  
στην "Πρότυπος" και ακολούθη-

την ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ  
για να τραβήξει έναν τόσο μεγά-  
λο και ουσιαστικά αντικαθεστω-  
τικό αγώνα. Η Επιτροπή Σωτηρί-  
ας είχε αποσπάσει τη βαθιά εκτί-  
μηση των εργαζομένων αλλά ή-  
ταν ακόμα ένας κύρια εξωτερικός  
παράγοντας. Ήθελε χρόνο για να

#### Από τα περιεχόμενα:

- Σημαντικό άρθρο του Γ. Νακρατζά (σελ.6)
- Χτύπημα στην TVX (σελ.3)
- Η αγυρτεία ΒΑΝ (σελ.8)
- Δημοκρατικές αντιστάσεις στο  
φαιοκόκκινο μέτωπο (σελ.3)
- Ο φαιοκόκκινος Χριστόδουλος (σελ.11)

σαν σχεδόν σύσσωμοι μια Επιτρο-  
πή Σωτηρίας που δεν είχε καμιά  
απολύτως εξουσία μέσα στο ερ-  
γοστάσιο και λίγους προσωπικούς  
δεσμούς, είναι κάτι που θα μείνει  
στα χρονικά του συνδικαλιστικού  
κινήματος της χώρας. Αυτό ήταν  
στην ουσία μια εξέγερση, μια κί-  
νηση πρωτοτυπίας και τόλμης για  
τους εργάτες. Όμως αυτή η κίνη-  
ση δεν μπορούσε να συνεχιστεί ως  
την καθαίρεση εκείνου του Δ.Σ.  
Γιατί υπήρχε η εξής άλυτη αντί-  
φαση: Ότι δεν είχε αναδυθεί στο  
μεταξύ καμιά δύναμη ΜΕΣΑ στο  
εργοστάσιο που να μπορούσε να η-  
γηθεί και να λύσει και τις ΕΣΩ-  
ΤΕΡΙΚΕΣ αντιθέσεις που βάζει η  
οξυμένη συνδικαλιστική πάλη σ'  
αυτή τη φάση, αλλά και να έχει

γίνει εσωτερικός. Υπήρχε με λί-  
γα λόγια ένα κενό εξουσίας στην  
ώρα της "Πρότυπος".

Εκείνο το κενό το γέμισε το Δ.Σ.  
Το Δ.Σ έλασε τη μάχη της "Προ-  
τύπου", αλλά λίγες μέρες μετά  
πήρε τη μάχη της Γεν. Συνέλευ-  
σης. Όσες μάχες κέρδιζε η Επι-  
τροπή Σωτηρίας στο δρόμο, τις έ-  
χανε στις Γεν. Συνελεύσεις. Οι ερ-  
γάτες ψήφισαν στο δρόμο Επιτρο-  
πή Σωτηρίας και στις Γεν. Συνε-  
λεύσεις το Δ.Σ. Οι εργάτες μιλού-  
σαν στο δρόμο με τα συνθήματα  
της Επιτροπής, αλλά δεν διέθεταν  
ακόμα στελέχη που να μπορούν να  
κατατροπώσουν μέσα στη Γ. Συ-

# ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΗ ΛΑΛΙΩΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

νέλευση τον Τσιριμούλα και τους κνίτες νέους φίλους του (Πολίτη - Μακρυδάκη).

Το ΔΣ ακολούθησε την τακτική όλων των αντιδραστικών. Μπήκε στο τρένο της εξέγερσης για να πάρει τον έλεγχο της ατμομηχανής και ύστερα να βάλει όπισθεν.

Έτσι αρχικά άφησε τα συνθήματα των διαδηλώσεων στην Επιτροπή Σωτηρίας και τους αυθόρμητους μαχητικούς εργάτες που γρήγορα συγκρότησαν δικό τους πόλο συνθημάτων ο οποίος επεξεργάζονταν και πρόβαλε διαρκώς καινούργια συνθήματα στο πνεύμα της πρώτης διαδήλωσης κατά της "Πρότυπος".

Ποιο ήταν αυτό το πνεύμα; Μα ήταν το πνεύμα της πάλης για την αποτροπή του κλεισίματος του εργοστάσιου με κύριο μοχλό την πάλη ενάντια στην ανεργία και κύριο εχθρό τους κατεδαφιστές.

Το βασικό σύνθημα κλειδί αυτής της περιόδου ήταν το "Οι κατεδαφιστές δεν θα Περάσουν!".

Με αυτό το σύνθημα οι εργαζόμενοι έφτασαν στη διαδήλωση στο Υπουργείο Ανάπτυξης. Εκεί ήταν που ο Βενιζέλος έδειξε για πρώτη φορά σαν υπεύθυνο της κατεδάφισης τον Λαλιώτη. Ήδη όμως το ΔΣ είχε πάρει στα χέρια του τη διαπραγμάτευση με τα υπουργεία και μιλούσε για κλείσιμο του εργοστάσιου και αποκατάσταση την ώρα που η ντουντούκα από κάτω μιλούσε για λειτουργία του εργοστάσιου.

Η γραφειοκρατία του ΔΣ που μεθόδευε εδώ και καιρό το κλείσιμο του εργοστάσιου προσπάθησε να αποφύγει τη διαδήλωση ενάντια στον Λαλιώτη προβάλλοντας σαν φορέα της αποκατάστασης τον ευρωπαϊκό υπουργό Εργασίας, τον Πρωτόπαπα. Έκανε λοιπόν τη διαδήλωση ενάντια στον Πρωτόπαπα για να αποφύγει την διαδήλωση ενάντια στον Λαλιώτη και για να κατοχυρωθεί σαν σύνθημα η αποκατάσταση με δεδομένο το κλειστό εργοστάσιο. Όμως και ο Πρωτόπαπας έδειξε Λαλιώτη, ενώ από κάτω η ντουντούκα της αυθόρμητης εργατικής μαχητικής τάσης είχε ήδη πετάξει το πρώτο ανοιχτό σύνθημα κατά του Λαλιώτη, το "κάτω η κλίκα του Λαλιώτη". Η κλίκα Τσιριμούλα - Πολίτη ήταν αδύνατο να κρύψει τον Λαλιώτη σαν αρχικατεδαφιστή γιατί στην αντιπροσωπεία του ΔΣ που μιλούσε με τους υπουργούς ήταν και ένα μέλος του ΔΣ, ο Βλαβιανός, που είχε έρθει στην Πορεία ενάντια στην "Πρότυπο" και κρατούσε μια σαφή στάση ενάντια στους κατεδαφιστές.

Γι αυτό το λόγο το ΔΣ μετά τη συνάντηση με τον Πρωτόπαπα και πριν την συνάντηση με τον Λαλιώτη αποφάσισε από κει και πέρα να διώξει τον Βλαβιανό από την αντιπροσωπεία που θα βλέπει τους υπουργούς. Εννοείται ότι σ' αυτές τις συναντήσεις θα μπορούσε να συμμετέχει ο αρχικνίτης του Εργατικού Κέντρου Πειραιά (ΕΚΠ)

Νουφαρίτσης και ο υποταγμένος πια στον Λαλιώτη, πρόεδρος του ΕΚΠ, Γ. Μίχας.

Πάντως η ζημιά είχε γίνει. Η βύση ζητούσε διαδήλωση ενάντια στον Λαλιώτη. Αρχικά η κλίκα του ΔΣ προσπάθησε να την αποφύγει λέγοντας ότι θα πάει μόνη της σαν αντιπροσωπεία. Ύστερα πρόβαλε το γεγονός ότι τάχα ο Λαλιώτης δεν μπορούσε και ενώ εξήγγειλε πορεία στο ΥΠΕΧΩΔΕ τελευταία στιγμή την ανέβαλε. Στόχος της κλίκας Τσιριμούλα-Πολίτη ήταν να απογοητεύσει τον κόσμο και να τον διασπάσει, γιατί άλλοι έλεγαν να γίνει εκείνη την ώρα η διαδήλωση και άλλοι ήθελαν να γίνει την επόμενη μέρα όπως πρότεινε το ΔΣ.

Τελικά όμως ο κόσμος όχι μόνο δεν απογοητεύτηκε, αλλά αφού ήταν να διαμαρτυρηθεί ενάντια στον υπεύθυνο του κλεισίματος του εργοστάσιου συμμετείχε στις 25 του Σεπτέμβρη στον πιο μεγάλο βαθμό από κάθε άλλη φορά.

## Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΥΠΕΧΩΔΕ

Σ' αυτή τη διαδήλωση ο Λαλιώτης εμφανίστηκε μπροστά στο πλήθος πελιδνός από φόβο αλλά και οργή και ζήτησε από τους διαδηλωτές να... μην κλείνουν το δρόμο. Ποιος; Αυτός που πάντα υποστήριξε όλα τα κνίτικα κινήματα που έκλειναν τους δρόμους για να βασανίσουν και να εκβιάσουν τον λαό. Φτάνοντας μπροστά στη ντουντούκα του μαχητικού πυρήνα ο Λαλιώτης νόμισε ότι οι άνθρωποι θα δίσταζαν. Αυτοί όμως του πέταξαν με δύναμη και κατόμουτρα: "Οι κατεδαφιστές δεν θα περάσουν!". Ο κατεδαφιστής ανέβηκε επάνω, ενώ είχε κανονίσει προηγούμενα να περάσουν στη συνάντησή μαζί του μόνο εκείνοι που προφανώς αυτός είχε κανονίσει μαζί με το ΔΣ να περάσουν.

Πιο πολλά για τη μεγάλη αυτή στιγμή του κινήματος γράφουμε σε άλλη στήλη, εκείνο ωστόσο που αξίζει εδώ να πούμε είναι το πόσο καλά ήξερε ο Λαλιώτης το από που του ερχόταν το πολιτικό χτύπημα. Έτσι προσπάθησε να μας απομονώσει από το κίνημα αυτό που μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε αναθέσει όλη την αγικιτάσια και τις ομιλίες στους συντρόφους της Επιτροπής Σωτηρίας. Στην αντιπροσωπεία λοιπόν που τον επισκέφθηκε και την ώρα που έφευγε από κάτω επίμονα το σύνθημα: "Αυτό το εργοστάσιο αν το γκρεμίσουν στη Β' Πειραιά να μην ξαναπατήσεις", είπε επί λέξει οργισμένος: "Αυτό έλειπε να πάρω διαβατήριο από την ΟΑΚΚΕ για να κατεβώ στον Πειραιά".

Μετά τη συνάντηση η αντιπροσωπεία κατέβηκε έξω από κάτω και ο Τσιριμούλας καλούσε έντρομος τον κόσμο να φύγει, ενώ η μαχητική πτέρυγα της βάσης απαιτούσε μόνιμη παραμονή έξω από το Υπουργείο. Ο Τσιριμούλας βρίζοντας και φτύνοντας αναγκάστηκε να κάτσει απ' έξω άλλη μια ώρα, όμως κατάφερε να σύρει τον κόσμο, όπως συνήθως, στην επι-

στροφή.

Η πάλη για την παραμονή εκείνη τη μέρα έξω από το ΥΠΕΧΩΔΕ ήταν η μεγαλύτερη ως εκείνη την στιγμή πάλη της εργατικής πρωτοπορίας του εργοστάσιου για να δημιουργηθεί ένα πολιτικό γεγονός στην Αθήνα που να φέρει αυτό τον αγώνα στο προσκήνιο.

## Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Όμως αυτό ακριβώς ήταν που δεν ήθελαν οι κατεδαφιστές και τα τσιράκια τους μέσα και έξω από το ΔΣ. Ήθελαν να πεθάνει αυτός ο αγώνας και να σπάσει μέσα στη σιωπή. Πραγματικά το καθεστώς των κατεδαφιστών με την ισχύ του μέσα ΠΑΣΟΚ (Λαλιώτης - Σημίτης) και στη ΝΔ (Καραμανλής) και βέβαια με την κυριαρχία του στα τρία μικρά φιλορώσικα αντιβιομηχανικά κόμματα (ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ) έσβησε κυριολεκτικά όλες τις διαδηλώσεις από την τηλεόραση και έσπειρε την αίσθηση της απομόνωσης και συνακόλουθα την απογοήτευση στους εργάτες. Την ώρα που οι τηλεοράσεις δείχνουν και τις πιο μικρές πορείες του ψευτοΚΚΕ, εκρυσθάναν επί μέρες τις ζωντανές και μαζικές διαδηλώσεις ενός μεγάλου εργοστάσιου που πήγαινε για κλείσιμο. Αυτή ήταν πραγματικά η πιο μεγάλη εκδήλωση πλάγιας πολιτικής δικτατορίας του καθεστώτος των κατεδαφιστών.

Αυτή η απομόνωση μπορούσε να σπάσει μόνο αν οι διαδηλώσεις κράταγαν πολλές ώρες ακόμα και μέρες, δίχως κλείσιμο των δρόμων οπότε θα τις έβλεπε, και μάλιστα με συμπάθεια, όλη η Αθήνα. Στο τέλος θα υποχρεωνόταν να τις δείξει και η TV.

Ο Τσιριμούλας και οι κνίτες έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Τις κρατούσαν μερικές ώρες και έκλειναν το δρόμο ώστε και λίγοι να βλέπουν τη διαμαρτυρία μας και πολλοί να μας βρίζουν που κλείνουμε την κυκλοφορία και ταλαιπωρούμε τον κόσμο.

Όμως το καθεστώς των κατεδαφιστών μέσα και έξω από το εργοστάσιο ήθελε ακριβώς την απομόνωση η οποία θα έφερνε αργά ή γρήγορα την απογοήτευση των διαδηλωτών.

## Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Μετά τη διαδήλωση λοιπόν αυτό το καθεστώς, που σοβαρά ανησύχησε και πρώτα από όλους ο σαμποταριστής Λαλιώτης, επιτέθηκε με οργανωμένο, αποφασιστικό και συνολικό τρόπο.

Τη Δευτέρα το πρωί τα τσιράκια μπήκαν στην αίθουσα της Γεν. Συνέλευσης ζητώντας ένα πράγμα: την μη συμμετοχή της Επιτροπής Σωτηρίας σε αυτήν.

Όπως είπαμε η μεγάλη ιδρυτική διαδήλωση αυτού του αγώνα, η διαδήλωση στην "Πρότυπο" επέβαλε την Επιτ. Σωτηρίας μέσα στη Γεν. Συνέλευση. Τότε ο Τσιριμούλας, προσπάθησε να της αφαιρέσει το λόγο, αλλά απομονώθη-

κε οικτρά σχεδόν από το σύνολο της Γεν. Συνέλευσης που ψήφισε υπέρ μας και αναδιπλώθηκε.

Στη δεύτερη Γεν. Συνέλευση επιτέθηκε πιο αποφασιστικά ο Πολίτης του ψευτοΚΚΕ, ο οποίος ήταν πρόεδρος της Γ. Συνέλευσης και είχε εκλεγεί με το 90% των μελών της. Αυτός παρίστανε τον ενδιάμεσο ανάμεσα στον Τσιριμούλα και την Επιτροπή Σωτηρίας και ζήτησε να αξιοποιήσει την ισχυρή επιρροή της Επιτροπής για να πάρει το ψευτοΚΚΕ και οι φίλοι του την ηγεμονία μέσα στο εργοστάσιο. Η Επιτροπή ξεσκεπάσε αυτό τον ελιγμό. Μετά από αυτό ο Πολίτης μπήκε επικεφαλής στο να φύγει η Επιτροπή Σωτηρίας και είπε: "Η εγώ πρόεδρος της Γ. Συνέλευσης ή μένει μέσα η Επιτροπή Σωτηρίας".

Αμέσως οι πρωτοπόροι εργάτες σηκώθηκαν από κάτω και του είπαν κοφτά "Φύγε τότε εσύ. Δεν περνάνε οι εκβιασμοί". Και ο Πολίτης έκπληκτος αναγκάστηκε να παραιτηθεί από πρόεδρος.

Μετά την πορεία στον Λαλιώτη το μαύρο μέτωπο κατέβηκε οργανωμένο για να διώξει την Επιτροπή από τη Γ. Συνέλευση. Αυτό έγινε τη Δευτέρα στις 27 του Σεπτέμβρη.

Κάποιοι άκουσαν τον Λαλιώτη να τα βάζει με τον Τσιριμούλα στο ΥΠΕΧΩΔΕ που δεν τα κατάφερε να εμποδίσει τη διαδήλωση. Σαν αποτυχημένος υπάλληλος ο Τσιριμούλας ανέλαβε να επανορθώσει. Δούλεψε λοιπόν ένα πράγμα μέσα στον κόσμο του και πλατύτερα: "Ότι η Επιτροπή εμποδίζει την αποκατάσταση γιατί χτυπάει το Λαλιώτη ο οποίος είναι κλειδί σ' αυτή την κυβέρνηση. Προφανώς ο κομματικός μηχανισμός Λαλιώτη, που έχει άντρο του τον Πειραιά, θα μπήκε σε δραστήρια κίνηση το Σαββατοκύριακο 25 - 26 του Σεπτέμβρη και θα κάλεσε όλες τις πασοκικές φράξιες και υποφράξιες του Πειραιά να υποταχθούν σε ένα κεντρικό στόχο: να φύγει από τη μέση η Επιτροπή. Η γραμμή ότι η αποκατάσταση έχει σχέση με τον Λαλιώτη πρέπει να βγίκε με το ΥΠΕΧΩΔΕ. Γιατί μέχρι εκείνη τη στιγμή ο Λαλιώτης δεν υπήρχε. Ο Λαλιώτης μπήκε στο παιχνίδι της αποκατάστασης μόλις ξεσκεπάστηκε και χτυπήθηκε σαν κατεδαφιστής.

Έτσι αυτός σκάρωσε στα γρήγορα μια διϋπουργική επιτροπή με τον ίδιο και τον Πρωτόπαπα που θα κανόνιζε την αποκατάσταση. Τι έκανε δηλαδή ο Λαλιώτης. Μόλις αποκαλύφθηκε είπε: " Πράγματι είμαι ο κατεδαφιστής, είμαι αποφασισμένος να γκρεμίσω και πράγματι έχω τη δύναμη. Για να πάρειτε αποζημίωση πρέπει να δεχτείτε ότι το εργοστάσιο τελείωσε. Δηλαδή δεν πρέπει να αμφισβητήσετε ούτε την πολιτική μου τακτική, ούτε την ισχύ μου και θα σταματήσετε να με καταγγείλετε. Αν τα κάνετε αυτά τότε εγώ θα είμαι ο επικεφαλής της αποκατάστασης. Αλλά δεν θα σας αποκαταστήσω πριν αποδείξετε

έμπρακτα ότι δεν θα είσαστε και εχθροί μου στο μέλλον. Δεν θέλω να σας αποκαταστήσω και να καρπωθούν την αποκατάσταση αυτοί που σας έστρεψαν εναντίον μου, δηλαδή οι εχθροί μου που ονομάζονται Επιτροπή Σωτηρίας. Γι' αυτό ζητώ προηγουμένα όχι μόνο να κόψετε κάθε σχέση μαζί τους, αλλά και να τους αποκηρύξετε".

Αυτή είναι παλιά τακτική παλιανθρώπων. Βιάζουν μια κοπέλα και ύστερα δίνουν αποζημίωση στους συγγενείς και μια υπόσχεση ότι θα "αποκαταστήσουν" την κοπέλα με έναν τρίτο αρκεί να υποσχεθούν ότι δεν θα μιλήσουν ποτέ εναντίον του. Σαν εγγύηση ζήτησε από τους συγγενείς το κεφάλι του μάρτυρα που έκανε θόρυβο για το βιασμό.

## ΠΩΣ ΔΟΥΛΕΨΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Αυτό είναι το πνεύμα στο οποίο οικοδομούσε τις νέες συνειδήσεις ο Τσιριμούλας στην πάλη του ενάντια στην Επιτροπή. Δεν ξέρουμε πόσο είχε προχωρήσει σ' αυτή τη ζύμωση ως τη Δευτέρα 27 του Σεπτέμβρη πάντως είχε ρίξει τη γραμμή από την πρώτη στιγμή του αγώνα ότι τάχα η Επιτροπή νοιάζεται μόνο για να χτυπήσει τον Λαλιώτη και για να ζήσει το εργοστάσιο και καθόλου για την αποκατάσταση των εργαζομένων σε άλλες δουλειές. Οπότε η Επιτροπή χτύπαγε τάχα υπερβολικά το Λαλιώτη και έτσι "έκαιγε" τους εργαζόμενους.

συνέχεια στη σελ. 4

**Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010**  
**Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος**

**ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**  
150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ  
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος  
Χαλκοκονδύλη 35  
5ος όροφος  
Τ.Θ. 8371  
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα  
Τηλ.-Φαξ. 5232553  
Ετήσια συνδρομή: 5.000  
Εξαμηνιαία: 2.500

# Νέο μεγάλο χτύπημα των κατεδαφιστών στην TVX

Ο αντιβιομηχανικός μεσαίωνας, όπως αυτός εκφράζεται στο κρατικό επίπεδο από το ΥΠΕΧΩΔΕ και το ΣτΕ, χτύπησε για μιαν ακόμη φορά την πολύπαθη επένδυση της TVX HELLAS στη Χαλκιδική. Αυτή τη φορά το Τμήμα Αναστολών του ΣτΕ ανέστειλε το Προεδρικό Διάταγμα εγκατάστασης της βιομηχανικής εξορυκτικής μονάδας καθώς και την από 14-1-99 κοινή υπουργική απόφαση έγκρισης περιβαλλοντικών όρων της μεταλλευτικής εγκατάστασης. Η απόφαση εκδόθηκε με αφορμή προσφυγή του δήμου Σταγείρων Ακάνθου Ν. Χαλκιδικής. Η αναστολή αυτή ισχύει μέχρι την 1-12-99, ημερομηνία κατά την οποία θα εκδικαστεί οριστικά η παραπάνω προσφυγή και θα αποφασιστεί η τύχη της μεγαλύτερης επένδυσης που έχει γίνει ποτέ στη χώρα μας από ξένη εταιρεία. Το ΣτΕ "αφού μελέτησε ενδελεχώς το φάκελο της υπόθεσης, αποφάνθηκε ότι η συνέχιση των εργασιών για την εγκατάσταση του ορυχείου, έστω και υπό όρους, θα επιδει-

νώσει το περιβάλλον της περιοχής, που είναι ήδη βεβαρημένο από τη λειτουργία μεταλλείων κατά τις δεκαετίες του '70 και του '80. Όπως αναφέρεται στην απόφαση έχει ήδη προκληθεί βαριά ρύπανση στα υπόγεια ύδατα, σοβαρή αλλοίωση της μορφολογίας του εδάφους και του τοπίου, μόλυνση της ατμόσφαιρας, καταστροφή της χλωρίδας και της πανίδας, καθιζήσεις, ενώ τίθενται σε κίνδυνο τα σημαντικά αρχαία μνημεία της περιοχής. Στην κρίση των δικαστών βάρυνε κυρίως η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων που έχει συνταχθεί για το έργο και στην οποία τονίζεται ότι η περιοχή στην οποία πρόκειται να λειτουργήσει το ορυχείο αποτελεί σημαντικότερο δασικό οικοσύστημα με πλούσιότητα χλωρίδα και πανίδα... (Ελευθεροτυπία, 23-9).

"Το κυρίαρχο τοπίο αποτελείται από πυκνή φυσική βλάστηση, που σε συνδιασμό με τους ορεινούς όγκους, τις χαραδρώσεις και τους χειμάρρους, συνθέτουν ένα τοπίο υψηλής αισθητικής αξίας", και

συνεχίζει "η περιοχή αποτελεί στο σύνολό της ένα βασικό ιστορικό και αρχαιολογικό χώρο της Χαλκιδικής (σ.σ οι υπογραμμίσεις δικές μας) και έναν από τους σημαντικότερους χώρους εφαρμογής της μεταλλευτικής τεχνολογίας, κυρίως κατά την παλαιοχριστιανική, την υστεροβυζαντινή και την περίοδο των πρώτων αιώνων της Τουρκοκρατίας" αναφέρει χαρακτηριστικά η απόφαση (στο ίδιο)".

Τα επιχειρήματα του μεσαίωνα είναι πάντα τα ίδια. Προστασία του περιβάλλοντος και αρχαία. Όλη αυτή η επιχειρηματολογία έχει ήδη καταρριφθεί από τους επιστήμονες. Έχουμε αναφερθεί σε παλιότερα φύλλα της Ν.Α σχετικά με αυτό το ζήτημα της μόλυνσης. Μάλιστα η λειτουργία της μονάδας χρυσού θα συμβάλει αποφασιστικά στην απάλειψη των εσίων που σήμερα μολύνουν (αποθηκευμένος στη επιφάνεια αρσενιοπυρίτης).

Το φαιοκόκκινο μέτωπο πέτυχε μιαν ακόμη νίκη σε βάρος της βιο-

μηχανίας και της ανάπτυξης αυτής της χώρας. "Είναι μια πρώτη νίκη. Αποτέλεσμα του αγώνα που δίνουν τόσα χρόνια οι κάτοικοι, για να προστατεύσουμε τον τόπο μας" (Ριζοσπάστης, 24-9) δηλώνει ο παλιός φασίστας Μήτσιου. "Ως ένα πρώτο βήμα δικαίωσης του λαού της περιοχής, ως ένα πρώτο βήμα για το οριστικό κλείσιμο της TVX HELLAS, που με αποικιοκρατικούς όρους λυμαίνεται την περιοχή και καταστρέφει το περιβάλλον. Το ΚΚΕ θα συνεχίσει με την ίδια συνέπεια και σταθερότητα τη συμπάρασσή του στο δίκαιο αγώνα των αγωνιζόμενων κατοίκων..." (στο ίδιο).

Πέρα από κάθε και ενάντια σε κάθε επιστημονική τεκμηρίωση για την σημασία της επένδυσης, για το ότι δεν προκαλεί μόλυνση στο περιβάλλον και για το ότι είναι ζωτικής σημασίας για τα γύρω χωριά αφού στο εργοστάσιο απασχολούνται 800 περίπου εργαζόμενοι, η απόφαση του Τμήματος Αναστολών του ΣτΕ είναι μια πολιτική απόφαση. Η τελική εκδί-

καση θα γίνει στο Ε' Τμήμα του ΣτΕ, στο πιο αντιβιομηχανικό δικαστήριο. Αυτό που έχει σταματήσει τα περισσότερα από τα αποφασιστικής σημασίας έργα στην Ελλάδα.

Ο κίνδυνος να ματαιωθεί η επένδυση και να μείνουν χωρίς δουλειά οι εργαζόμενοι στην TVX HELLAS είναι αυτή τη φορά κάτι παραπάνω από ορατό. Το χτύπημα για τη βαριά βιομηχανία της χώρας στην περίπτωση που γίνει δεκτή η αίτηση του μαύρου μετώπου θα είναι ιδιαίτερα βαρύ για την οικονομία της χώρας και για το μέλλον των επενδύσεων, κυρίως σε μια εποχή αποβιομηχάνισης και ανεργίας.

Για να ματαιωθούν τα μαύρα σχέδια της αντίδρασης και να προχωρήσει η επένδυση ο πιο αποφασιστικός παράγοντας είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στην TVX HELLAS. Οι εργάτες του εργοστασίου μπορούν με τον αγώνα τους να αποτρέψουν το καταστροφικό χτύπημα που έρχεται. Πρέπει να ενημερώσουν το λαό, κύρια της Αθήνας, για το χτύπημα που επιχειρείται σε ένα ακόμη εργοστάσιο βαριές βιομηχανίας, για την αναγκαιότητα του για το μέλλον της περιοχής αλλά και για την οικονομία της χώρας μας.

## Η δημοκρατική διανόηση ανησυχεί με τους φαιοκόκκινους

### ΙΟΙ: ΤΟ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Έχουμε αρκετές φορές γράψει για το ανησυχητικό φαινόμενο της σύμπλευσης ψευδοαριστερών και ναζιστών που παρατηρείται παγκόσμια. Η σύμπλευση αυτή που την ονομάζουμε φαιοκόκκινο μέτωπο έχει κέντρο την ιμπεριαλιστική Ρωσία και ιδεολογική πλατφόρμα τον αντι-αμερικανισμό, τον ατιευρωπαϊσμό και τον αντισημιτισμό.

Η νέα ναζιστική ιδεολογία που εμφανίζεται κυρίως στο φασιστικό ανατολικό μπλοκ είναι ο "εθνικο-κομμουνισμός" και αποτελεί το ιδεολογικό υπόβαθρο που θα χρησιμοποιήσει ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός στην προσπάθεια του να καταλάβει την παγκόσμια ηγεμονία ξεκινώντας από τη δημοκρατική Ευρώπη. Πρόσφατα ένα άρθρο των "Ιών" στο Έψιλον της Ελευθεροτυπίας (19/9) έρχεται να δώσει ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα αυτής της σύμπλευσης και παράλληλα να επιβεβαιώσει τις ανησυχίες μας.

Γράφουν λοιπόν οι "Ιοί" για την πορεία του γερμανού δικηγόρου Χορστ Μάλερ ο οποίος ξεκίνησε την πολιτική

του δραστηριότητα μέσα στο φοιτητικό συνδικαλιστικό κίνημα. Είχε πάρει ενεργό μέρος στη φοιτητική εξέγερση του '67-'68. Λίγο αργότερα στα 1970 μαζί με τον Μπάαντερ και την Ένσλιν ιδρύουν το τρομοκρατικό σοσιαλφασιστικό απόσπασμα RAF (Φράξια Κόκκινος Στρατός). Την ίδια χρονιά ο Μάλερ συλλαμβάνεται και κλείνεται στη φυλακή. Μέσα στη φυλακή παίζει με την Αριστερά συντασσόμενος με το παράνομο Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας (KPD). Στα 1980 με ενέργειες του νυν καγκελάριου Σρέντερ αποφυλακίζεται και προσχωρεί στο κόμμα των Ελευθέρων Δημοκρατών, ενώ δηλώνει χριστιανός. Το 1995 είναι συνήγορος του Κλάους Σπέερ, γνωστού ως "νονού" της οικονομικής ζωής στο Βερολίνο. Ο Μάλερ πετυχαίνει την απαλλαγή του πελάτη του, κάτω από συνθήκες που προκαλούν ερωτηματικά σε όλο τον Τύπο.

Το Μάη του '98, 30 χρόνια μετά το μεγαλειώδες κίνημα του Μάη του '68, αρθρογραφεί στη νεοναζιστική εφημερίδα

Junge Freiheit αποκηρύσσοντας το κίνημα στο οποίο πρωτοστάτησε. Ο Μάλερ γίνεται ταχτικός συντάκτης της εφημερίδας, ιδρύει τη νεοναζιστική συμμορία "Η Πατρίδα μας" και διαδηλώνει μπροστά στην πύλη του Βραδεμβούργου ενάντια στο νόμο για διπλή υπηκοότητα των μεταναστών. Αυτό το γουρούνι γίνεται κεντρικός ομιλητής στο συνέδριο του ναζιστικού κόμματος NPD, και αρθρογραφεί στα έντυπα του υιοθετώντας το σύνθημα "Να κρατήσουμε τη Γερμανία για τους Γερμανούς". "Ο παλιός αντι-ιμπεριαλιστικός λόγος του αριστερού αντάρτη", γράφουν οι Ιοί, "μετασχηματίστηκε σ' ένα αγοραίο και ξενόφοβο αντι-αμερικανισμό, με τις απαραίτητες αντισημιτικές απολήξεις, και τον εποχιακό θαυμασμό σε προσωπικότητες τύπου Κάρλτς ή Αρκάν". Ο φασίστας αυτός αντι-καπιταλιστής δηλώ-

συνέχεια στη σελ. 11

### Α. ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ:

## Η ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΗ ΣΥΜΠΛΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Σε άλλο άρθρο της εφημερίδας μας αναφερόμαστε σ' ένα αφιέρωμα των Ιών της Ελευθεροτυπίας για το φαιοκόκκινο μέτωπο. Με την ευκαιρία αυτή θα αναδημοσιεύσουμε εδώ αποσπάσματα από άρθρο της Άννας Φραγκουδάκη στο ένθετο των Νέων "Πρόσωπα 21ος Αιώνας", τ. 12, 29/5/99, με τίτλο "Ευώνυμοι". Πρόκειται για ένα άρθρο που περιέχει μία διεισδυτική θεώρηση του φαιοκόκκινου μετώπου στη χώρα μας και εκφράζει τις δημοκρατικές ευαισθησίες των πρωτοπόρων προοδευτικών ανθρώπων. Αυτή η αρθρογραφία δείχνει ότι μαζί με την εμφάνιση του φαιοκόκκινου εμφανίζεται και συγκροτείται το αντίθετο προοδευτικό στρατόπεδο.

"Αριστερά δεν υπάρχει πια, οι λέξεις καταστράφηκαν και τα νοήματα διαλύθηκαν. Δεν υπάρχει διαχωριστική γραμμή που να ξεχωρίζει τους οπαδούς της βίας και του αυταρχισμού, από κάποιους άλλους που όνομα πια δεν έχουν. Οι συλλογικές πολιτικές ταυτότητες έγιναν κομμάτια.

Η κρίση είναι βαθιά και η σύγχυση προχωρεί. Τη συμβολίζει παραδειγματικά μία σύντομη είδηση περί της "κοινης συνισταμένης" της Χρυσής Αυγής με το ΚΚΕ, όπως γράφει άρθρο της ακροδεξιάς εφημερίδας (7.5.99), που εξυμνεί το ΚΚΕ για την "πατριωτική" του στάση, και τελειώνει λέγοντας ότι επέπρωτο τα δύο "μεγάλα επαναστατικά" κινήματα "ο φασισμός και ο κομμουνισμός" να

συγκλίνουν μια μέρα.

Δεν μπορούμε πια να μιλάμε με όρους του παρελθόντος, γιατί οι έννοιες έχουν ιστορία. Οι λέξεις έχουν χάσει το παλιό νόημα τους. Π.χ. ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμός ήταν σύνθημα και σύμβολο της ακροδεξιάς, όπως αποδεικνύει και το γεγονός ότι τον χρησιμοποίησε η χούντα του 1967-1974 σαν ένα από τα ιδεολογικά της θεμέλια. Π.χ. άλλοτε αριστερά σήμαινε να είσαι υπέρ της δημοκρατίας και της ελευθερίας γνώμης, υπέρ της ειρήνης και της κοινωνικής δικαιοσύνης...

συνέχεια στη σελ. 11

# ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΗ ΛΑΛΙΩΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 2

Βέβαια η Επιτροπή είχε και έχει τη θέση ότι η καλύτερη και μόνη ολοκληρωμένη αποκατάσταση είναι δεμένη με τη λειτουργία του εργοστασίου και ότι η γραμμή αυτή μπορεί να νικήσει σήμερα. Όμως τόνιζε παράλληλα ότι ποτέ δεν θα έμπαινε εμπόδιο σε ένα κίνημα για αποκατάσταση αν οι εργαζόμενοι δεν έβλεπαν άλλη διέξοδο. Αλλά τόνιζε ότι και σ' αυτή την περίπτωση οι εργαζόμενοι δεν έπρεπε να εγκαταλείψουν το αίτημα για άδεια λειτουργίας.

Όμως το μέτωπο Τσιρμούλα-κνιτών δούλευε πολύ πιο δραστήρια και πολύ πιο εύκολα μέσα στους εργαζόμενους από ότι η Επιτροπή που μόνο σιγά-σιγά έφτιαχνε με αυτούς νέους βαθειούς συναγωνιστικούς δεσμούς. Άλλωστε οι συνωμότες και οι διπλοπρόσωποι ειδικεύονται στα πισώπλάτα και συκοφαντικά χτυπήματα. Αντίθετα η Επιτροπή ότι είχε να πει το έλεγε ανοιχτά με τις αλληπάλληλες προκηρύξεις της. Έτσι τη Δευτέρα είχε φτιάξει μια ευνοϊκή γι' αυτήν ατμόσφαιρα.

Ο Τσιρμούλας ζήτησε να φύγει η Επιτροπή λέγοντας λίγο πολύ να μην υπάρχει κανένας μη εργαζόμενος στη Συνέλευση. Μ' αυτό τον τρόπο θυσίαζε προσωρινά και

ανθρώπους του μαύρου μετώπου σαν τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ και του ψευτοΚΚΕ που έρχονταν απ' έξω να τον βοηθήσουν. Όμως το βασικό ήταν να φύγει από τη Γ. Συνέλευση η Επιτροπή Σωτηρίας. Οι εκπρόσωποι της Επιτροπής ζήτησαν το λόγο να απαντήσουν. Ο Τσιρμούλας που είχε καταργήσει ουσιαστικά τον αδύναμο πρόεδρο της Συνέλευσης, μας εμπόδισε να απαντήσουμε. Όμως ούτε η Συνέλευση ήταν σε θέση πια να τον εμποδίσει. Ο σοσιαλφασίστας αυτός λειτουργούσε πια πάνω στους εργάτες ταυτόχρονα σαν πολιτική, συνδικαλιστική και οικονομική εξουσία. Μαζί του ήταν κρυμμένο το ψευτοΚΚΕ που δυνάμωνε τα χτυπήματα χωρίς να φαίνεται. Το ψευτοΚΚΕ παρίστανε και παριστάνει το φίλο της Λειτουργίας του εργοστασίου χωρίς ποτέ να βάζει ζήτημα **άδειας** λειτουργίας.

Ο Τσιρμούλας έβαλε τη Γεν. Συνέλευση να ψηφίσει υπέρ ή κατά της πρότασης να συμμετέχουν μόνο εργάτες στη Γ. Συνέλευση. Σ' αυτή την ψηφοφορία (με 200 περίπου άτομα) 100 περίπου χέρια σηκώθηκαν υπέρ του Δ.Σ., 20 υπέρ μας, και καμιά 80αριά δεν σηκώθηκαν καθόλου. Μέτρημα δεν έγινε.

**Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΛΕΣΗΣ  
ΣΤΗΝ ΚΑΜΙΝΑΔΑ**

Η Επιτροπή Σωτηρίας αποχώρησε από την αίθουσα λέγοντας ότι θα μείνει στο πλευρό των εργατών. Αναμφίβολα είχε ξεκινήσει η φασιστικοποίηση των διαδικασιών της Γεν. Συνέλευσης, ωστόσο δεν είχε ολοκληρωθεί. Η Επιτροπή κατάλαβε άλλωστε ότι η πλειοψηφία είχε παραιτηθεί, τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή, από κάθε ελπίδα ότι το εργοστάσιο θα μπορούσε να κρατηθεί.

Όταν βγαίναμε ήρθε ένας εργάτης που αποχώρησε από τη Γ. Συνέλευση, δηλώνοντας σε μας τη βαθιά του αντίθεση στην απόφαση να μας αποκλείσουν από τη Γ. Συνέλευση και ότι δεν εννοούσε τον αγώνα για τη διατήρηση του εργοστασίου χωρίς την Επιτροπή Σωτηρίας. Στη συνέχεια μας ζήτησε την ντυντούκα και μας ανακοίνωσε την απόφασή του να παλέψει ως το τέλος για να μείνει το εργοστάσιο ανεβαίνοντας στην καμινάδα του εργοστασίου.

Αυτός ήταν ο Γιώργος Μήλεσης, ο εργάτης που σε λίγα λεπτά θα έσπαγε τον πολυήμερο τηλεοπτικό αποκλεισμό του αγώνα των Λιπασμάτων. Με σταθερά βήματα κατευθύνθηκε προς την καμινάδα και ανέβηκε πάνω. Όταν τον είδαν διακόπηκε η Γ. Συνέλευση. Εργάτες, πυροσβεστικές και κανάλια συγκλονίστηκαν.

Ο Γιώργος δήλωσε από τα 100 μέτρα ύψος και μπροστά σε όλη την Ελλάδα ότι ζητούσε ένα πράγμα: Άδεια λειτουργίας για το εργοστάσιο. Ήταν ένα άσκημο σοκ για το μαύρο μέτωπο που σε χρόνο μηδέν έριξε τη γραμμή ότι εμείς βάλαμε τον Γιώργο να ανεβεί στην καμινάδα. Τα ανθρωπάκια αυτά δεν θέλουν να παραδεχτούν πρώτο ότι οι άνθρωποι του λαού, παίρνουν μεγάλες, πρωτότυπες και τολμηρές πρωτοβουλίες και επεμβαίνουν στη ροή των γεγονότων και δεύτερο ότι εμείς δεν θα καθοδηγούσαμε άλλους να ρισκάρουν τη ζωή τους μένοντας οι ίδιοι στο πολιτικό (τουλάχιστον) απρόβλητο.

Η σύλληψη η πραγματοποίηση και η ορθότητα αυτής της πράξης ανήκουν αποκλειστικά στο Γιώργο Μήλεση.

Εννοείται ότι όσο αυτός φώναζε από πάνω για τη λειτουργία του εργοστασίου, ο Τσιρμούλας και ο Μίχας από κάτω μιλούσαν στα κανάλια μόνο για αποκατάσταση, ενώ οι κνίτες δεν έπαιρναν καμιά θέση. Όταν ο Γ. Μήλεσης κατέβηκε πρώτοι τον αγκάλιασαν και τον φίλησαν αυτοί του Δ.Σ που τον συκοφαντούσαν. Ο Γ. Μήλεσης έκανε τότε μια κίνηση ενότητας πηγαίνοντας στη Γεν. Συνέλευση καταχειροκροτούμενος από τους συναδέλφους του που πριν λίγο είχαν ρίξει το σύνθη-

μα "Γιώργο κρατήσου είμαστε μαζί σου". Στη Γ. Συνέλευση όλοι τον αποθέωσαν.

Ο Γιώργος σηκώθηκε κάλεσε σε συνέχιση του αγώνα και ζήτησε από τη Γ. Συνέλευση να καλέσει πίσω την Επιτροπή Σωτηρίας για την οποία ο Τσιρμούλας είχε δώσει εντολή να μη διαβεί καν τις πύλες του εργοστασίου. Η εντολή ήταν ότι μπορούσαν όλοι οι συνδικαλιστές του Πειραιά να μπαίνουν στο εργοστάσιο πλην των μελών της Επιτροπής.

Η Γενική Συνέλευση μέσα σε θελλωδή χειροκροτήματα κάλεσε την Επιτροπή να ξαναμπει στη Γεν. Συνέλευση.

Οι σύντροφοι μπήκαν, κάθισαν και ρώτησαν ποια είναι η απόφαση. Ο Τσιρμούλας ανακοίνωσε την απόφαση. Ζητήσαμε το λόγο. Τότε ο Τσιρμούλας είπε ότι δεν είχαμε δικαίωμα λόγου. Είχε εξαπατήσει τον Γ. Μήλεση αλλά και τους εργάτες. Μπροστά ήταν όλα τα κανάλια. Η Επιτροπή δεν αποχώρησε τότε μόνο για ένα λόγο: Θα ήταν μια προσβολή στον Γ. Μήλεση που οι υποκριτές νεκροθάφτες του εργοστασίου του είχαν δώσει τιμητική θέση στο προεδρείο και σε εκείνον και στη γυναίκα του.

**Ο ΞΕΠΕΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ**

**Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ**

Έτσι λοιπόν η νίκη της Επιτροπής ήταν μόνο σχετική και προσωρινή. Είχε μόνο ξεφτιλιστεί λίγο ακόμα το κύρος του Τσιρμούλα και των συμμάχων του, αλλά πιο πολύ είχε ξεπέσει το κύρος της Γ. Συνέλευσης που σερνόταν τότε στη μια και τότε στην άλλη απόφαση μέσα σε ελάχιστο χρόνο σύμφωνα με τη δύναμη ή την αδυναμία των "αφεντικών" της. Στην πραγματικότητα αυτό το σώμα ήταν απονευρωμένο όσο αυτοί οι απίθανοι δικτατορικοί είχαν επικρατήσει στην ηγεσία του και το τέντωναν ή το μάζευαν σύμφωνα με τα μέτρα τους. Αυτή η νέα σοσιαλφασιστική κυριαρχία θα εκδηλωνόταν τις αμέσως επόμενες μέρες και στις διαδηλώσεις και στη Γ. Συνέλευση.

Κατ' αρχήν μόλις επικράτησε το μέτωπο Τσιρμούλα - Πολίτη έφτιαξε μια επιτροπή που θα έλεγχε τα πάντα στις διαδηλώσεις και κυρίως τα συνθήματα. Αυτή η επιτροπή δεν ψηφίστηκε από τη Γ. Συνέλευση αλλά διορίστηκε από Τσιρμούλα - ψευτοΚΚΕ και αποτελέστηκε και από μερικούς ενδιάμεσους του μαχητικού ρεύματος που ήταν διατεθειμένοι να εγκαταλείψουν την Επιτροπή Σωτηρίας στους εχθρούς της.

Έτσι στις διαδηλώσεις της Τρίτης 28 Σεπτεμβρίου και Τετάρτης 29 Σεπτεμβρίου άρχισε το ξήλωμα των συνθημάτων και η αντικατάστασή τους με καινούργια συνθήματα, βασικά του ψευτοΚΚΕ.

Η κυρίως δουλειά έγινε την Τρίτη που έγινε το ξήλωμα, ενώ την Τετάρτη μπήκαν τα καινούργια.

Οι συνωμότες δεν τα έκαναν και τα δύο μαζί για να μην ξεσηκώσουν την αντίθεση του κόσμου γι' αυτή την πραξικοπηματική αλλαγή. Επίσης δεν πήραν την ντυντούκα από τα χέρια της αυθόρμητης πρωτοπορίας που την κρατούσε μετά τον Βενιζέλο, αλλά την υποχρέωναν να αποδεχτεί το ξήλωμα και τα καινούργια συνθήματα.

Κατ' αρχήν λοιπόν ξηλώθηκε κάθε σύνθημα ενάντια στο Λαλιώτη και τον Σημίτη. Μετά έπεσε και το γενικό κεντρικό σύνθημα ενάντια στους κατεδαφιστές: "Οι κατεδαφιστές δεν θα περάσουν".

Μερικοί αυθόρμητοι πυρήνες που το φώναζαν επιπλήχθηκαν αυστηρά από τον Τσιρμούλα. Μετά έσβησαν το σύνθημα που φώναζε με πάθος η βάση του ΠΑΣΟΚ του εργοστασίου: "Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ προδομένο κι άνεργο". Ύστερα έμεινε το σύνθημα: "Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία. Όχι άλλο χτύπημα στη Βιομηχανία". Αυτό το περιποιήθηκαν ως εξής: κράτησαν το πρώτο μισό και παράτησαν το δεύτερο που ήταν το πιο βαθύ. Τελικά από τα βιομηχανικά συνθήματα κράτησαν μόνο το "κάτω τα χέρια απ' τα Λιπάσματα" επειδή το ψευτοΚΚΕ δεν θέλει να χάσει την επαφή με τους προοδευτικούς και πρωτοπόρους εργάτες και εμφανίζεται τάχα σαν αντίποδας του Τσιρμούλα μέσα στο καθεστωτικό μπλοκ.

Την επόμενη μέρα έχωσαν στη ντυντούκα τα συνθήματα του ψευτοΚΚΕ τα οποία είχαν να κάνουν με γενικόλογη καταγγελία της κυβέρνησης για την ανεργία, την αποβιομηχάνιση κ.λπ.

Κούφια συνθήματα, χωρίς βάθος, αλλά όχι αρνητικά, δηλαδή αντιευρωπαϊκά.

Αυτό το πλαίσιο ήταν μόλις ανεκτό. Το πλαίσιο αυτό δεν κλείνει το εργοστάσιο, αλλά δεν τα βάζει πια καθόλου μ' αυτούς που το κλείνουν. Με λίγα λόγια ως αυτό το σημείο η προδοσία δεν είχε ολοκληρωθεί. Το εμπόδιο είναι η Επιτροπή Σωτηρίας που παρακολουθεί αυτό τον ακρωτηριασμό και φωνάζει με έμφαση κάθε θετικό σύνθημα, ενώ σιωπά στα αρνητικά και τα μέτρια. Η Επιτροπή αναγνωρίζει ένα αναντίρρητο γεγονός: ότι η συντριπτική πλειοψηφία, ακόμα και οι μαχητικοί εργάτες δεν βλέπουν πια δυνατότητα επιβίωσης του εργοστασίου και βλέπουν μόνο αποκατάσταση. Θέλουν μεν να μείνουν τα συνθήματα υπέρ του να ζήσει το εργοστάσιο, θέλουν να καταγγέλλουν τους κατεδαφιστές, αλλά τα θέλουν αυτά σαν πολιτική πύση, σαν στρατηγική αντίληψη και, σαν αποκούμπι σε περίπτωση που ο εχθρός δεν τους αποκαταστήσει. Αυτό κυρίως που τους εκφράζει είναι να μείνει πάντα ανοιχτό το ζήτημα του εργοστασίου για την περίπτωση (πιθανή για όλους) που αποτύχει κάθε αποκατάσταση αλλού.

Γι' αυτό οι εργάτες δεν θα έρχονταν με το μέρος της Επιτροπής αν αυτή εναντιωνόταν σε κάθε σύνθημα που δεν θα σήμαινε δια-

Αφίσσα που κολήθηκε από την Επιτροπή Σωτηρίας και τους εργάτες των Λιπασμάτων

**ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΣ!**

**ΛΑΛΙΩΤΗΣ-ΣΗΜΙΤΗΣ  
ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΑ  
ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ  
Και κατεδαφίζουν τη  
βιομηχανία του Πειραιά**

Στο όνομα μιας ανύπαρκτης "Ανάπλασης" στη Δραπετσώνα, που καμιά σχέση δεν έχει με τις πραγματικές ανάγκες του λαού για καλύτερη ζωή, κατεδαφίζουν τα Λιπάσματα, χτυπούν την Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη και απειλούν άμεσα τη ΔΕΗ Αγίου Γεωργίου, τις εγκαταστάσεις των Πετρελαιοειδών και τους Μύλους στο Κερατσίνι.

Συνάμα στο όνομα της "Πολιτιστικής Ανάπλασης" προσπαθούν να διαλύσουν όλη τη βιομηχανία της οδού Πειραιώς. Αυτή τη στιγμή που οι καταστροφικοί σεισμοί έχουν χτυπήσει την παραγωγική βάση της χώρας χιλιάδες εργαζόμενοι οδηγούνται στην ανεργία.

**ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΖΙ  
ΜΕ ΤΟ ΛΑΟ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ  
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ  
ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ**

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ**

τήρηση του εργοστάσιου και τότε το μαύρο μέτωπο θα κατηγορούσε ακόμα πιο επίμονα την Επιτροπή για διασπαστική πολιτική. Άλλωστε τελευταία όλο αυτό έλεγε, και αυτό σε κάποιο είχε "πίασει". Όμως η Επιτροπή ήθελε αντίθετα να αποδείξει ότι σέβεται τις διατάξεις των εργατών για αποκατάσταση και ότι δεν θέλει τη διάσπαση. Μόνο αν οι εργαζόμενοι δουν από την πράξη ότι η αποκατάσταση με γκρέμισμα του εργοστάσιου δεν προχωράει, θα ξαναβάλουν με ορμή το ζήτημα της λειτουργίας.

Η Επιτροπή Σωτηρίας ήταν αποφασισμένη να παλέψει ως το τέλος με υπομονή για την ενότητα στη βάση, ενάντια τόσο στην συνειδητή προδοσία, όσο και ενάντια στις αυταπάτες των ίδιων των εργαζομένων. Η Επιτροπή ήταν εκεί σε όλες τις διαδηλώσεις με το πανώ σημαία, το πανώ που έγραφε: "Άδεια λειτουργίας στα Λιπάσματα".

### ΟΙ ΩΜΕΣ ΛΥΣΕΙΣ, ΟΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΣΑ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ

Αυτή η πολιτική τρόμαξε τους κατεδαφιστές που διαπίστωναν ότι η Επιτροπή όχι μόνο δεν ξεκοβόταν από τους εργάτες, αλλά η εκτίμηση τους στη στάση της όλο και δυνάμωνε, τόσο για την σταθερότητά της στην αρχική της γραμμή, όσο και για την ωριμότητά της στην τακτική.

Έτσι αποφάσισαν να προχωρήσουν κατ' εντολή του αφεντικού τους στις πιο ωμές λύσεις. Αυτό το έκαναν στην Γεν. Συνέλευση της Πέμπτης 30 του Σεπτεμβρίου. Αποφάσισαν λοιπόν να διώξουν την Επιτροπή από τις διαδηλώσεις. Για να μην θυμώσει ο κόσμος είπαν: "Δεν έχουμε τίποτα με τα μέλη της Επιτροπής. Μπορούν να είναι στις διαδηλώσεις. Τους θέλουμε, αλλά πρέπει να κατεβάσουν το πανώ τους". Πως το τεκμηρίωσαν αυτό; Ως εξής: Ακούστε επιχειρηματολογία Τσιρμούλα στη Γ. Συνέλευση:

"Αυτή η Επιτροπή δεν υπάρχει. Όταν ιδρύθηκε η Επιτροπή Σωτηρίας είμασταν 45 άτομα. Τώρα έχουν μείνει πέντε που όμως ανήκουν στην ΟΑΚΚΕ. Αφού είναι μειοψηφία δεν είναι Επιτροπή Σωτηρίας. Δεν μπορεί λοιπόν αυτή η Επιτροπή να μας εκφράζει όλους εμάς όταν χτυπάει τον υπουργό Λαλιώτη ο οποίος ενοχλείται από αυτό" (προηγούμενα είχε πει ο Τσιρμούλας ότι πρέπει να τα έχουμε καλά με την κυβέρνηση για να πάρουμε αποκατάσταση). "Γι' αυτό δεν θα δεχτούμε πια αυτό το πανώ, ούτε τις αφίσες ούτε τίποτα από αυτή".

Αυτή η επιχειρηματολογία για τους εργάτες και όσους ξέρουν λίγα από συνδικαλισμό στον Πειραιά είναι για γέλια. Η Επιτροπή Σωτηρίας φτιάχτηκε με κάλεσμα συνδικαλιστών της ΟΑΚΚΕ προς συνδικαλιστές των Λιπασμάτων, κυρίως του ΠΑΣΟΚ, που τότε ήταν υπέρ της διατήρησης του εργοστάσιου. Η διακήρυξη της Επιτροπής Σωτηρίας υπογράφηκε από 45 άτομα από τα οποία τα πιο πολλά πράγματι τα βρήκε ο Τσιρμούλας που τότε ήθελε να ζήσει το εργοστάσιο και οι πιο λίγοι

ήταν οι συνδικαλιστές της ΟΑΚΚΕ. Στις συνεδριάσεις για δύο χρόνια της Επ. Σωτηρίας καθώς και στη δράση της δεν εμφανίστηκαν ποτέ άλλοι παρά μόνο λίγα μέλη του ΔΣ των Λιπασμάτων και βέβαια οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ. Όταν οι πασοκζήδες υποτάχθηκαν στον Λαλιώτη και αποφάσισαν ότι δεν θέλουν την επιβίωση του εργοστάσιου, έμειναν μόνοι τους οι ΟΑΚΚίτες να συνεχίζουν και κάλεσαν σε σύσκεψη για το μέλλον της Επιτροπής όλους όσους συμμετείχαν στη δράση της. Αρνήθηκαν όλοι λοιπόν αυτοί να έρθουν και ήρθαν μερικοί εργάτες που τράβηξαν μετά τα πάνδεινα στο εργοστάσιο. Η Επιτροπή Σωτηρίας μίλησε τότε αναλυτικά για το εσωτερικό αυτό ζήτημα. Από τότε και επί ένα χρόνο που συνέχισε η Επ. Σωτηρίας την τόσο αποτελεσματική δράση της, ούτε Τσιρμούλας, ούτε άλλος πασοκζήδες, ούτε άλλος κανείς από τους 45, ούτε κνίτης, ούτε κανείς έβαλε τέτοιο ζήτημα. Ιδίως στην τελευταία θυελλώδη περίοδο, οι πάντες, φίλοι ή εχθροί αντιμετώπισαν την Επιτροπή Σωτηρίας σαν αναμφισβήτητη Επιτροπή Σωτηρίας.

Τώρα λοιπόν τα ανύπαρκτα μέλη της τη βγάλανε... ανύπαρκτη και παράνομη. Για να το θεμελιώσει αυτό ο Τσιρμούλας και, κυρίως, για να τρομάξει τη Γεν. Συνέλευση έφερε έναν από τους 45 της Επιτροπής στο προεδρείο, τον σημερινό πρόεδρο των εργαζομένων της Ομοσπονδίας της Χημικής Βιομηχανίας. Αυτός λοιπόν, που δεν εμφανίστηκε ποτέ ούτε στην Επιτροπή Σωτηρίας παλιά, ούτε στον αγώνα των Λιπασμάτων τώρα, άρχισε να καταγγέλλει τα μέλη της Επ. Σωτηρίας για φασισμό επειδή μίλησαν εξ' ονόματός του χωρίς να τον ρωτήσουν (!) Είπε ότι πολύ θυμωσε ο Λαλιώτης με τα συνθήματα της Επιτροπής και ότι είδαν κι έπαθαν να τον συνεφέρουν από το θυμό του. Μετά κάλεσε τους εργάτες να αντισταθούν στην κομματική χειραγώγηση από την ΟΑΚΚΕ. "Οι εργάτες να τους καθοδηγεί" κατέληξε ο τέλειος κομματικός εγκάθετος, και μερικοί του Τσιρμούλα τον χειροκρότησαν.

Ύστερα από αυτή την ελεεινή επίθεση ζήτησαν τον λόγο τα παριστάμενα μέλη της Επιτροπής να απαντήσουν και ο Τσιρμούλας είπε ότι δεν έχουν το λόγο. Είπαμε ότι είναι πραγματικά φασισμός να βρίζεις παριστάμενους χωρίς να τους δίνεις το δικαίωμα να απαντήσουν και δεν είχε νόημα να κάτσουμε άλλο σε μια τέτοια παρωδία γενικής Συνέλευσης. Και αποχωρήσαμε.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας με κοινή επίσημη ανακοίνωσή τους το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, το ΔΣ του Σωματείου των Λιπασμάτων και η Ομοσπονδία Εργαζομένων της Χημικής Βιομηχανίας "ενημέρωναν το λαό" ότι η Επιτροπή Σωτηρίας των Λιπασμάτων δεν έχει καμιά σχέση με τους εργαζόμενους στα Λιπάσματα και τους εργαζόμενους γενικότερα.

### Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Τέτοιοι καραγκιόζηδες λοιπόν οι άνθρωποι, και τέτοιος ο φόβος τους απέναντι στην Επιτροπή Σωτηρίας από το Λαλιώτη και το ψευτοΚΚΕ (δίχως να θέλει αυτό το τελευταίο δεν θα υπήρχε απόφαση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά). Τέτοια τιμή λοιπόν για την Επ. Σωτηρίας και για την ΟΑΚΚΕ που καθοδηγεί τη δουλειά της σ' αυτή τη φάση, ώστε τόσοι γραφειοκράτες εργατοπατέρες να συνωστίζονται για να υπογράψουν δήλωση μετάνοιας και υποδούλωσης στο νέο τους αρχηγό, τον αρχικατεδαφιστή Λαλιώτη, καταδικάζοντας και δείχνοντας παράλληλα τον αληθινό εχθρό του αφεντικού τους οπότε και τον αληθινό φίλο της βιομηχανίας.

Πραγματικά αυτή και μόνο η κίνηση δείχνει το κύρος που έχει η Επιτροπή μέσα στους εργαζόμενους των Λιπασμάτων. Αυτοί έχουν υποστείλει για λίγο τη σημαία της υπεράσπισης της βιομηχανίας κάτω από την απειλή των δυναστών εργατοπατέρων τους ότι αλλιώς δεν θα βρύνε δουλειά. Σε ένα βαθμό αυτή τη στιγμή δεν είναι εύκολο να βγουν και να υπερασπίσουν μαζικά την Επιτροπή.

Όμως ούτε παραδίδουν "την κεφαλή της" στον αρχικατεδαφιστή, ενώ της σφίγγουν το χέρι και δηλώνουν σ' αυτή με τον τρόπο που μπορούν τη βαθιά τους αγάπη και την εκτίμηση.

Με το να χρησιμοποιούν οι κατεδαφιστές την πολιτική τους εξουσία αλλά και τις απάτες και τις ψεύτικες υποσχέσεις τους για να ασκήσουν δικτατορία στις Συνελεύσεις και στις διαδηλώσεις των εργατών παίζουν με τη φωτιά. Στο πρώτο τους στραβοπάτημα θα πάθουν μια νίλα χειρότερη και από εκείνη στην "Πρότυπο". Γιατί πάντα δίπλα τους, και μέσα τους, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα είναι εκεί η Επιτροπή Σωτηρίας φωνάζοντας ενάντια στους κατεδαφιστές και καταγγέλλοντας τις μεθόδους τους.

Ο εχθρός έχει φανεί και από κει και πέρα αντιστρέφει κανείς την τακτική του για να βρει τη σωστή. Οι κατεδαφιστές λένε "αποκατάσταση γίνεται μόνο αν καταδικάσετε την Επ. Σωτηρίας". Η Επιτροπή Σωτηρίας απαντάει: "Αποκατάσταση γίνεται μόνο αν καταδικάσετε τους κατεδαφιστές".

Οι κατεδαφιστές λένε: "Αποκατάσταση γίνεται μόνο αν παραδεχτείτε ότι έκλεισε το εργοστάσιο".

Η Επιτροπή λέει: "Αποκατάσταση γίνεται μόνο αν σηκώσετε ψηλά τη σημαία της άδειας λειτουργίας του εργοστάσιου. Άλλωστε αληθινή αποκατάσταση είναι μόνο μία. Να ζήσουν οι εργάτες σαν εργάτες σε ένα εργοστάσιο που ακόμα έχει ζωή και δεν πρέπει να γκρεμιστεί".

Αυτός ο αγώνας θα συνεχιστεί. Ακόμα και τώρα τίποτα δεν έχει κριθεί. Ο βιομηχανικός Πειραιάς δεν έχει πει την τελευταία του λέξη. Η Επιτροπή Σωτηρίας θα δυναμώσει την πάλη της ενάντια στους κατεδαφιστές.

# Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΛΑΛΙΩΤΗ

Στις 25 Σεπτεμβρίου 1999, οι εργαζόμενοι στα Λιπάσματα έκαναν πορεία στο ΥΠΕΧΩΔΕ και κατέγγειλαν τον Λαλιώτη σαν κατεδαφιστή της βιομηχανίας. Πρόκειται για ένα ιστορικό γεγονός που θάφτηκε κυριολεκτικά από όλα τα ΜΜΕ αποκαλύπτοντας έτσι την εξάρτηση και την υποταγή τους στο κυρίαρχο καθεστώς. Οι εργάτες κατέγγειλαν τον Λαλιώτη για το κλείσιμο του εργοστασίου και χτύπησαν το κέντρο της πολιτικής αντίδρασης και ανωμαλίας στη χώρα την κυρίαρχη κλίκα Λαλιώτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αρχικά η διαδήλωση είχε προγραμματιστεί για την Παρασκευή 24 Σεπτεμβρίου.

Την Παρασκευή, και ενώ οι εργάτες είχαν μαζευτεί στον χώρο του εργοστασίου για να επιβιβαστούν στα πούλμαν, ο Τσιρμούλας έκανε πίσω και τους είπε ότι δεν πρόκειται να πάνε πουθενά γιατί ο Λαλιώτης είπε ότι δεν τους δέχεται. Οι αντιδράσεις ήταν έντονες και έγινε φανερό στον Τσιρμούλα ότι θα ήταν δύσκολο να αποφύγει τη μετωπική με Λαλιώτη χωρίς να χάσει οριστικά το κύρος του μέσα στους εργάτες. Φρόντισε όμως να εξασφαλίσει το μικρότερο δυνατό πολιτικό κόστος για τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ, προγραμματίζοντας τη διαδήλωση για το Σάββατο, μια μέρα που οι τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα δεν θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν το γεγονός, ενώ θα είχε μικρή απήχηση και στους κατοίκους της πόλης. Ακόμα η μέρα του Σαββάτου θα μπορούσε να χτυπήσει και τη συμμετοχή των εργατών.

Η Επιτροπή Σωτηρίας μετά την αποκάλυψη του Λαλιώτη στους εργάτες κάλεσε στη μεγαλύτερη δυνατή συσπείρωση για αποφασιστικό και ανυποχώρητο κίνημα ενάντια του για τη σωτηρία του εργοστασίου. Κόλλησε αφίσα μαζί με τους εργάτες με την οποία κατέγγειλε τον Σημίτη και τον Λαλιώτη σαν κατεδαφιστές της βιομηχανίας και καλούσε τους εργαζόμενους στη βιομηχανία του Πειραιά, στη Ζώνη, στους Μύλους, στη ΔΕΗ και όλους τους κατοίκους Πειραιά και Αθήνας σε αγώνα μαζί με τους εργάτες των Λιπασμάτων για τη σωτηρία των εργοστασίων. Έκανε ένα πρόγραμμα για τη αγωνιστικές κινητοποιήσεις με στόχο τη νικηφόρα έκβαση αυτής της πάλης, δείχνοντας σαν κεντρικό πολιτικό στόχο τον Λαλιώτη. Δημοσιεύουμε παρακάτω την αφίσα και την προκήρυξη.

Το πρωί του Σαββάτου έγινε τελικά η διαδήλωση ενάντια στον Λαλιώτη. Η συντριπτική πλειοψηφία των εργατών, πάνω από διακόσιοι πενήντα, συμμετείχε σ' αυτήν. Η Επιτροπή Σωτηρίας συμμετείχε με το πανό της με αίτημα "Άδεια Λειτουργίας Τώρα". Στην κεφαλή της πορείας βρισκόταν το πανό του Σωματείου με σύνθημα "Όχι στην Ανεργία Σεβασμός στο περιβάλλον, Ναι στην Ανάπτυξη". Η διαδήλωση ξεκίνησε από τις αρχές της Λεωφόρου Αλεξάνδρας και κατέληξε στη συμβολή με την Χαριλάου Τρικούπη όπου βρίσκεται το υπουργείο του Λαλιώτη. Σε όλη τη διαδρομή οι εργάτες φώναζαν τα ενιαία συνθήματα που ακούγονταν από τη ντουντούκα του εργοστασίου και της Επιτροπής Σωτηρίας. Συγκεντρώθηκαν έξω από το ΥΠΕΧΩΔΕ χωρίς να κλείσουν τη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, δείχνοντας σεβασμό στο λαό που έχει βασανιστεί από τα κνίτικα πραξικοπηματικά συνθήματα των δρόμων. Στην αρχή άφησαν μία λωρίδα για τα αυτοκίνητα, και στη συνέχεια αποσύρθηκαν εντελώς από το οδόστρωμα. Ένας πλούτος αντιλαλιωτικών και αντικυβερνητικών συνθημάτων ακουγόταν, ενώ δεν έλειπαν και τα συνθήματα που έδειχναν τις αντιθέσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όπως "Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ προδομένο και άνεργο". Αναφέρουμε εδώ ενδεικτικά κάποια συνθήματα:

"Κάτω η κλίκα του Λαλιώτη", "Λαλιώτη-Σημίτη κατεδαφιστές", "Λαλιώτη το εργοστάσιο αν θα το κλείσεις στη Β' Πειραιά να μην ξαναπατήσεις", "Κάτω κάτω οι κατεδαφιστές", "Σ' αυτό το υπουργείο το ΥΠΕΧΩΔΕ είναι όλοι μέσα κατεδαφιστές", "Λαλιώτης, σεισμός, το ίδιο γεγονός", "Κλείνουν τα λιπάσματα, τους Μύλους, τη ΔΕΗ στη Δραπετσώνα πια δεν έχουμε ζωή", "Λίπασμα ελληνικό, στον αγρότη μας φθινό", "Λίπασμα ελληνικό, όχι εισαγόμενο", "Το εργοστάσιο δεν πρόκειται να κλείσει εμείς με τον αγώνα μας θα δώσουμε τη λύση", "Φτάνει φτάνει η ανεργία κάτω τα χέρια από τη βιομηχανία", "Κάτω τα χέρια από τα Λιπάσματα" κ.α. Έξω από το υπουργείο και στο γύρω χώρο κολλήθηκαν οι αφίσες της Επιτροπής, ενώ πολλοί εργάτες ζητούσαν αφίσες για να τις κρατήσουν απλωμένες μπροστά τους. Μετά από λίγο εμφανίστηκε ο Λαλιώτης που με προκλητικό και περιφρονητικό τρόπο έδιωχνε τους εργάτες, λέγοντας τους: "Ποιοι είσατε εσείς που κλείνετε το δρόμο, να φύγετε από εδώ". Η στάση του αυτή εξόργισε τους συγκεντρωμένους που τον γιούχαραν ενώ φωνάχτηκε επανειλημμένα και μαχητικά το σύνθημα "Λαλιώτη-Λαλιώτη κατεδαφιστή". Ο Λαλιώτης δέχτηκε στη συνέχεια την αντιπροσωπεία των συνδικαλιστών. Η συνάντηση κράτησε αρκετή ώρα. Σε όλο αυτό το διάστημα οι εργάτες δεν έπαψαν να συνθιμάται.

Όταν η αντιπροσωπεία επέστρεψε από τον Λαλιώτη φάνηκε ότι η συζήτηση περιστράφηκε στο λεγόμενο "πακέτο" μέτρων αποκατάστασης και ότι δεν συζητήθηκε η σωτηρία του εργοστασίου. Ο

# Η ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ

(Του Γ.

**Ο** φίλος συγγραφέας μαχητικός και πρωτοπόρος αντίπαλος του ελληνικού εθνικισμού, Γ. Νακρατζάς, μας έστειλε το παρακάτω κείμενο για να το πρωτοδημοσιεύσει η εφημερίδα *Νέα Ανατολή*. Είναι τιμή για μας.

Το κείμενο αυτό έρχεται σε μια στιγμή αγοραίας, κούφιας και τελικά κάλπικης “ελληνοτουρκικής” φιλίας για να φανερώσει τον πυρήνα της πιο καλά κρυμμένης, και ταυτόχρονα της πιο ουσιαστικής διάστασης της χρόνιας ελληνοτουρκικής διαμάχης, που είναι το Κυπριακό. Στον πυρήνα του Κυπριακού βρίσκεται το πιο εκρηκτικό υπόλειμμα της Μεγάλης Ιδέας που είναι η προσάρτηση της Κύπρου στην Ελλάδα, και η εθνοκάθαρση του νησιού από την τουρκική εθνική μειονότητα.

Ο Νακρατζάς παρουσιάζει με αδιάσειστα στοιχεία που ο πλατύς προοδευτικός κόσμος αγνοεί, την επιχείρηση εθνοκάθαρσης που πρώτη στο νησί ξεκίνησε η ελληνοτουρκική πλευρά στα τέλη του 1963 κάτω από την καθοδήγηση του αντιδραστικού κυπριακού ελληνορθόδοξου κλήρου και των ελλήνων σοβινιστών. Αυτό το πρωτοπόρο έγκλημα ξαναβάζει στον βαλκανικό χώρο την εθνοκάθαρση σα συστηματική πρακτική μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτό το έγκλημα δίνει το εναρκτήριο λάκτισμα για την ενεργοποίηση του τουρκικού σοβινισμού και για την επέμβαση του ρώσικου παράγοντα που τελικά ενθαρρύνει την τουρκική εθνοεκκαθαριστική επίθεση και το διαμελισμό του νησιού.

Το ότι ο ελληνικός σοβινισμός έκανε την πρώτη κίνηση δεν είναι κάτι το τυχαίο. Σε αυτόν ανήκει η κύρια ιστορική ευθύνη για όλη αυτή την εξέλιξη πέρα από τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων. Από αυτή την άποψη το σταμάτημα του διαμελισμού και η δημοκρατική ενοποίηση του νησιού περνάει πρώτα από τη συντριβή του μεγαλοελληνικού σοβινισμού και ύστερα από τη συντριβή του τουρκικού. Όσο αυτές οι δύο αρρώστιες μένουν αθεράπευτες, αυτό το νησί θα μείνει διαμελισμένο.

**Η** εφαρμογή μιας οποιασδήποτε εθνικιστικής-επεκτατικής πολιτικής προϋποθέτει την ψυχολογική προετοιμασία των πολιτών της εκάστοτε χώρας, χρησιμοποιώντας την μέθοδο της εξιδανίκευσης των ιδίων πράξεων και της δαιμονοποίησης των πράξεων του αντιπάλου. Την μέθοδο αυτή εφαρμόσε στο παρελθόν, αλλά ακόμη και σήμερα, και η ελληνική πλευρά, με αντιπροσωπευτικό παράδειγμα τον νέο Αρχιεπίσκοπο των Αθηνών Χριστόδουλο, ο οποίος δημοσίως και επί παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας αναφερόμενος στους Τούρκους, ομίλησε για τους “βαρβάρους της ανατολής”.

Το ότι οι Τούρκοι συμπεριφέρθηκαν το 1955 κατά ένα βάρβαρο τρόπο απέναντι στην ελληνική μειονότητα της Κωνσταντινούπολης είναι ευρύτατα γνωστό, όπως είναι επίσης γνωστό ότι

στην Κύπρο το 1974 εκτελέστηκαν εν ψυχρώ δεκάδες ή εκατοντάδες Ελληνοκύπριοι αιχμάλωτοι, γεγονός που ομολόγησε δημόσια και ο ίδιος ο Ντενκτάς.

Εκείνο όμως που δεν είναι καθόλου γνωστό στους νέους της Ελλάδας είναι οι δολοφονικές πράξεις των παρακρατικών ομάδων του Σαμψών, του Γεωργιάτση και του Λυσσαρίδη εις βάρος των Τουρκοκυπρίων, κατά την περίοδο 1963-1967. Άξιον αναφοράς είναι ότι κατά την περίοδο αυτή η κυπριακή κυβέρνηση είχε την ευθύνη για τη διασφάλιση της ζωής, της τιμής και της περιουσίας όλων των Κυπρίων πολιτών ανεξαρτήτως εθνικής ή θρησκευτικής ταυτότητας.

Μία κάπως πιο εκτεταμένη ανάλυση των δημοσιευμάτων της ελληνικής και της ξένης βιβλιογραφίας σχετικά με τα γεγονότα της Κύπρου κατά την περίοδο αυτή, θα συμπλήρωναν ίσως το έλλειμ-

μα γνώσεων της σημερινής ελληνικής νεολαίας.

Το 1974 η εισβολή του τουρκικού στρατού στην Κύπρο είχε σαν αποτέλεσμα την δημιουργία δύο ζωνών, μίας βόρειας ζώνης με πληθυσμό αποτελούμενο από Τουρκοκύπριους και Τούρκους εποίκους και μίας νότιας ζώνης με πληθυσμό αποτελούμενο από Ελληνοκύπριους. Από τότε μόνιμο αίτημα της κυπριακής κυβέρνησης είναι η αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής ώστε η Κύπρος να επανέλθει στην παλιά της κρατική υπόσταση, μία μελέτη όμως της συμβίωσης των δύο κοινοτήτων κατά το χρονικό διάστημα 1963-67 θα μπορούσε να μας πληροφορήσει σχετικά με την ποιότητα της ειρηνικής αυτής συμβίωσης.

Σχετικά με την πρόθεση των Ελληνοκυπρίων να ζήσουν ειρηνικά και ισότιμα με τους Τουρκοκύπριους ιδιαίτερα χαρακτηριστικό είναι ένα απόσπασμα λόγου του Μακάριου στο χωριό Παναγία, δημοσιευθέν στην εργασία των Rustem και Brother, σύμφωνα με τον οποίο στις 4 Σεπτεμβρίου 1962 ο Αρχιεπίσκοπος φέρεται να είπε τα εξής: “μέχρις ότου εκδιωχθεί η μικρή αυτή τουρκική κοινότητα, ούσα τμήμα της τουρκικής φυλής, του φοβερού αυτού εχθρού του Ελληνισμού, το καθήκον των ηρώων της ΕΟΚΑ δεν θα μπορεί να θεωρηθεί ως περατωθέν”, (1, σελ 47).

Μία επιστολή διαμαρτυρίας του Ντενκτάς σχετικά με τα λεχθέντα του Μακαρίου στον λόγο του στην Παναγία δεν έτυχε απάντησης.

Δεκατέσσερις μήνες μετά τον λόγο αυτό και συγκεκριμένα στις 30 Νοεμβρίου 1963, ο Μακάριος υπέβαλε τα περίφημα 13 σημεία αλλαγής του Συντάγματος, παραβαίνοντας με τον τρόπο αυτό την συνθήκη της Γενεύης, γεγονός που παραδέχθηκε δημόσια και ο ίδιος, (2, σελ 56). Η συνθήκη της Γενεύης απέκλειε μονομερή αλλαγή του συντάγματος της Κύπρου, διχοτόμηση, ή ένωση της νήσου με την Ελλάδα, σημειωτέον ότι από την συνθήκη αυτή εκπηγάζει και σήμερα ακόμα την νομιμότητά της η Κυπριακή Δημοκρατί-

α.

Η αλλαγή που πρότεινε ο Μακάριος θα είχε σαν συνέπεια ο Τούρκος Αντιπρόεδρος να χάσει το δικαίωμα του βέτο που είχε, και να εκλέγεται όχι πια από τους Τουρκοκύπριους αλλά από την πλειοψηφία της Βουλής, δηλαδή από τους Ελληνοκύπριους.

Με τα δύο αυτά άρθρα και με άλλα εννέα παρόμοια οι Τουρκοκύπριοι έχαναν τα δικαιώματα που τους εγγυούνταν μέχρι τότε το κυπριακό σύνταγμα.

Η άρνηση των Τουρκοκυπρίων να δεχθούν την μονομερή αυτή αλλαγή του συντάγματος εμφανίστηκε από τα κυπριακά Μ.Μ.Ε σαν “Τουρκική ανταρσία εναντίον του κράτους”, γεγονός που δεν είναι ακριβές, διότι, όπως ήδη αναφέρθηκε, από νομικής πλευράς εκείνος που προσπάθησε μονομερώς, δηλαδή πραξικοπηματικά, να παραβεί το σύνταγμα δεν ήταν οι Τουρκοκύπριοι αλλά ο Μακάριος.

Το ότι οι Τουρκοκύπριοι δεν ήταν αυτοί που άρχισαν την λεγόμενη ανταρσία, μας πιστοποιεί και ο στρατηγός Καραγιάννης, Αρχηγός της Εθνικής Φρουράς της Κύπρου, ο οποίος σε μία συνέντευξη που έδωσε στις 15 Ιουνίου 1965 στην εφημερίδα “Εθνικός Κήρυξ” των Αθηνών δήλωσε τα εξής: “Όταν οι Τούρκοι αρνήθηκαν να παραδεχθούν την αλλαγή του Συντάγματος ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιό του και η ελληνική επίθεση άρχισε τον Δεκέμβριο του 1963”, (3, σελ. 87).

Την ύπαρξη προμελετημένου σχεδίου του Μακάριου για την εξόντωση των Τουρκοκυπρίων επιβεβαιώνει έμμεσα και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κύπρου δημοσιεύοντας τον Ιούλιο του 1979 στο 57ο τεύχος του δημοσιογραφικού του οργάνου “Νέος Δημοκράτης” την ακόλουθη κριτική εναντίον του Αρχιεπισκόπου: “Ο κ Λυσσαρίδης... με τον οπλισμό που του έδωσε ο Μακάριος σχημάτισε τις δικές του ένοπλες ομάδες, οι οποίες μαζί με τις ομάδες του Γιωργιάτση και του Σαμψών διεξήγαγαν, το 1963-1964 “απελευθερωτικό

αγώνα” εναντίον των Τουρκοκυπρίων με αποτέλεσμα να μας φέρουν την “πράσινη γραμμή” και τελικά τον Αττίλα”, (2, σελ. 67).

Το ότι ο λεγόμενος απελευθερωτικός αγώνας είχε σαν μοναδικό σκοπό τον βίαιο εξαναγκασμό των Τουρκοκυπρίων να υποταχθούν στις μονόπλευρες συνταγματικές αλλαγές του Μακάριου προκύπτει και τυπικά από ένα άρθρο της κυπριακής εφημερίδας “Χαραυγή” που δημοσιεύθηκε την δεύτερη ημέρα των συγκρούσεων δηλαδή στις 22 Δεκεμβρίου 1963, έχοντας ως εξής: “Και εφόσον είναι παραδεκτό, ότι η ένταση είναι το αποτέλεσμα του κλίματος που δημιουργούν οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου και οι αντιδημοκρατικές διατάξεις του Συντάγματος... η τουρκική κυβέρνηση... που εξάπτει τα πνεύματα φανατικών Τούρκων συμπατριωτών μας, και η τουρκοκυπριακή ηγεσία πρέπει να αναθεωρήσει την αρνητική στάση της και να προσεγγίσει τις προτάσεις του Προέδρου της Δημοκρατίας κατά δημιουργικό τρόπο...”, (2, σελ 73).

Η ελληνοκυπριακή επίθεση ενάντια στους Τουρκοκύπριους εγκαινιάστηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1963 όταν Ελληνοκύπριοι αστυνομικοί πυροβόλησαν και σκότωσαν στον τουρκικό τομέα της Λευκωσίας ένα τουρκοκυπριακό ζευγάρι, στην προσπάθειά τους να διεξάγουν επιτόπιο αστυνομικό έλεγχο.

Η σημαντικότερη επίθεση ήταν η επίθεση εναντίον της Ομορφίτας, ενός προαστίου της Λευκωσίας, όπου κατοικούσαν 5.000 Τουρκοκύπριοι, επικεφαλής των Ελληνοκυπρίων ενόπλων παρακρατικών ήταν ο Νίκος Σαμψών, τον οποίον ο ελληνοκυπριακός τύπος αποκαλούσε από τότε σαν τον “κατακτητή της Ομορφίτας”.

Οι υλικές ζημιές που προκάλεσαν οι παρακρατικοί του Σαμψών στο τουρκοκυπριακό αυτό προάστιο περιγράφονται στην υπ’ αριθ 5/5950 έκθεση του Γενικού Γραμματέα -των Ηνωμένων Εθνών προς το Συμβούλιο Ασφαλείας, σύμφωνα με την οποία 50 σπίτια καταστράφηκαν ολοσχερώς και 240 μερικώς,

# ΣΥΜΒΙΩΣΗ

## ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΩΝ (1963-1974)

### Νακρατζά)

(4, παρ 180). Σχετικά με τις ανθρώπινες απώλειες από το σύνολο των 5.000 Τουρκοκυπρίων της Ομορφίτας 4.500 κατόρθωσαν να καταφύγουν ασφαλείς στον τουρκικό τομέα της Λευκωσίας ενώ 500 άτομα συνελήφθησαν αιχμάλωτοι και οδηγήθηκαν στο σχολείο της Λευκωσίας Κύκκος, όπου και κρατήθηκαν μαζί με άλλους 150 Τουρκοκύπριους, προερχόμενους από το χωριό Κουμσάλ.

Την ημέρα των Χριστουγέννων από τους 700 περίπου αιχμαλώτους του Κύκκου επιλέχθηκαν 150, απομακρύνθηκαν βίαια και στην συνέχεια ακολούθησαν πυροβολισμοί.

Ο Gibbon αναφέρει στην εργασία του ότι μια Αγγλίδα που εργαζόταν σαν δασκάλα στο σχολείο Κύκκος ανέφερε στην Υπάτη Αρμοστεία ότι είδε τα αποτελέσματα των πυροβολισμών που είχαν ακουσθεί, συνέπεια δε αυτού ήταν η αγγλική διοίκηση να την απομακρύνει με το πρώτο αεροπλάνο στο Λονδίνο, για λόγους ασφαλείας, διότι αποτελούσε την μοναδική αυτόπτη μάρτυρα αυτών που συνέβησαν επί τόπου, (5, σελ. 139). Για τα 150 αυτά άτομα οι ελληνοκυπριακές αρχές ανακοίνωναν στις οικογένειες τους για πολλά χρόνια ότι πρέπει να τους θεωρούν σαν αγνοούμενους. Άλλες σημαντικές επιθέσεις των Ελληνοκυπρίων κοντά στη Λευκωσία ήταν οι επιθέσεις ενάντια στα χωριά Μαθιάτι, Άγιος Βασίλειος και Κουμσάλ. Στο τελευταίο χωριό οι Ελληνοκύπριοι παρακρατικοί εκτέλεσαν εν ψυχρώ 150 άτομα.

Η πιο ανατριχιαστική δε φωτογραφία, που έκανε το γύρο του κόσμου, ήταν αυτή που παρουσίαζε τρία μικρά παιδιά μαζί με την μητέρα τους σκοτωμένα μέσα σε μια λίμνη αίματος στην μπανιέρα του σπιτιού τους, τα τέσσαρα αυτά ατυχή πλάσματα αποτελούσαν την οικογένεια του ταγματάρχη Ιλχάν, που υπηρετούσε στο τουρκικό εκστρατευτικό σώμα στην Λευκωσία, ( 3, σελ 95 ).

Οι Ελληνοκύπριοι απομάκρυναν βίαια από την χειρουργική κλινική του νοσοκομείου της Λευκωσίας 22 αναρρωνύοντες Τουρκοκύ-

πριους ασθενείς τα ίχνη των οποίων εξαφανίσθηκαν δια παντός, (3.91).

Κατά τους επόμενους τέσσαρες μήνες συνεχίσθηκαν οι επιθέσεις κυβερνητικών ή παρακρατικών ενόπλων εναντίον των Τουρκοκυπρίων.

Ένα άξιο λόγου επεισόδιο, που λίγο έλειψε να προκαλέσει ελληνοτουρκικό πόλεμο, ήταν το επεισόδιο της Αμμοχώστου. Στις 11 Μαΐου 1964 τρεις Έλληνες αξιωματικοί και ένας Ελληνοκύπριος αστυνομικός, θέλοντας ίσως να κάνουν επίδειξη ισχύος, εισήλθαν με το αυτοκίνητό τους στον τουρκικό τομέα της Αμμοχώστου, εκεί ένας Τουρκοκύπριος αστυνομικός προσπαθώντας να τους εμποδίσει, αντάλλαξε πυρά με συνέπεια τον φόνο των δύο Ελλήνων αξιωματικών, του Ελληνοκυπρίου αστυνομικού, και ενός Τουρκοκυπρίου περαστικού.

Δύο μέρες αργότερα οι Ελληνοκύπριοι απήγαγαν σαν όμηρους 32 Τουρκοκύπριους πολίτες, τα ίχνη των οποίων εξαφανίσθηκαν δια παντός, η απαγωγή αυτή επιβεβαιώνεται και από την υπ' αριθμ S/5764 έκθεση του Γενικού Γραμματέα του Ο.Η.Ε, (6, παρ. 93).

Τέλος στις 9 Αυγούστου 1964 είναι γνωστή η επίθεση των Ελληνοκυπρίων ενάντια στον τουρκοκυπριακό θύλακα των Κοκκίνων-Μανσούρας, όπου η επέμβαση της τουρκικής αεροπορίας με βόμβες Ναπάλμ έθεσε τέρμα στις εχθροπραξίες.

Κατά την περίοδο των εχθροπραξιών και συγκεκριμένα από τις 21 Δεκεμβρίου 1963 μέχρι τις 8 Ιουνίου 1964, η υπ' αριθμ. S/5950, παραγρ. 142, έκθεση του Γενικού -Γραμματέα του Ο.Η.Ε, μας πληροφορεί ότι εξαφανίσθηκαν 43 Ελληνοκύπριοι και 232 Τουρκοκύπριοι, θεωρούμενοι από τότε και επίσημα σαν αγνοούμενοι. Στους αγνοούμενους Τουρκοκυπρίους συμπεριλαμβάνονται οι 150 Τουρκοκύπριοι όμηροι του Κύκκου της Λευκωσίας και οι 32 όμηροι της Αμμοχώστου.

Στα κυπριακά Μ.Μ.Ε βλέπουμε συνεχώς εικόνες Ελληνοκυπρίων γυναικών με φωτογραφίες των αγαπημένων τους προσώπων να αναζητούν πληροφορίες, ποτέ όμως

δεν είδαμε στα ελληνικά Μ.Μ.Ε παρόμοιες εικόνες Τουρκοκυπρίων γυναικών να αναζητούν πληροφορίες για τα αγαπημένα τους πρόσωπα που χάθηκαν.

Ο τερματισμός των επιθέσεων του κυπριακού κράτους ενάντια στους Τουρκοκύπριους οδήγησε στην δημιουργία τουρκοκυπριακών θυλάκων στους οποίους έζησαν οι Τουρκοκύπριοι πρόσφυγες κάτω από άθλιες συνθήκες για έντεκα ολόκληρα χρόνια, οι θύλακες δε αυτοί αποτελούσαν κατά τον Κραβιδιώτη το 4,86% του κυπριακού εδάφους, γεγονός το οποίο αναφέρεται στο βιβλίο του "Ανοχύρωτη Πολιτεία", Κύπρος 1960-74 με το εξής κείμενο : ... " Ο Μακάριος, βλέποντας την αδυναμία των ελληνοκυπριακών ενόπλων ομάδων να επιβληθούν στους Τούρκους... αναγκάστηκε στις 26 Δεκεμβρίου... να δεχθεί την πράσινη γραμμή... σχηματίσθηκαν έξι μεγάλοι τουρκοκύπριοι θύλακοι, ...που αντιστοιχούσαν σε 4.86% του κυπριακού εδάφους...", (2, σελ. 75).

Από το 1964 έως το 1967 λόγω των περιοριστικών μέτρων της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης, τα καθημερινά προβλήματα των εγκλωβισμένων Τουρκοκυπρίων εστιάζονταν αποκλειστικά και μόνο στον αγώνα τους για επιβίωσή. Η κυβέρνηση του Μακάριου εκτός από το οικονομικό εμπάργκο που επέβαλε στους τουρκοκυπριακούς θύλακες απαγόρευσε και την προμήθεια στρατηγικών αγαθών, στον κατάλογο των οποίων συμπεριλαμβάνονταν και είδη όπως, τσιμέντο, τρακτέρ, ανδρικές κάλτσες, μάλλινα ρούχα, κ.λ.π.

Το 1967 η επιβολή της στρατιωτικής δικτατορίας στην Ελλάδα σήμανε την απαρχή νέων προβλημάτων για την Κύπρο. Στις 15 Νοεμβρίου 1967 ελληνικές και ελληνοκυπριακές δυνάμεις εξοπλισμένες με κανόνια, πολυβόλα και μπαζούκας επετέθησαν εναντίον των ελαφρά εξοπλισμένων Τουρκοκυπρίων στα χωριά Άγιος Θεόδωρος και Κοφινού, της περιοχής της Λάρνακας. Με την συντριβή της τουρκοκυπριακής άμυνας οι Ελληνοκύπριοι

σκότωσαν 27 Τουρκοκύπριους, (3, σελ.139).

Το επεισόδιο αυτό κόντεψε να οδηγήσει την Ελλάδα και την Τουρκία σε πόλεμο, πράγμα που απεφεύχθη χάρη στην ανάκληση από την Κύπρο της παράνομης ελληνικής μεραρχίας και του στρατηγού Γρίβα.

Το ότι έγιναν σφαγές και λεηλασίες στην Κοφινού πιστοποιεί στις 21 Φεβρουαρίου 1986 στην ελληνική Βουλή και ο Ανδρέας Παπανδρέου, ο οποίος κατά την ομιλία του ανέφερε τα εξής : "...μεγάλη προβοκάτσια της 15ης Νοέμβρη του 1967. Η επιχείρηση εκείνη διετάχθη από το αρχηγείο των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων... έγιναν και σφαγές και λεηλασίες", ( 2, σελίς 33).

Η στρατιωτική δικτατορία των συνταγματάρχων περάτωσε το 1974 την πολιτική της καριέρα με την επιδρομή στη Κύπρο και την απόπειρα δολοφονίας του Μακάριου, με συνέπεια τα γεγονότα που ακολούθησαν, στα οποία δεν θα αναφερθούμε διότι κατά την περίοδο αυτή και οι δύο αντιμαχόμενες παρατάξεις διέπραξαν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Μέχρι και σήμερα τόσο η ελληνική όσο και η τουρκική προπαγάνδα προσπαθούν να μας πείσουν ότι αποκλειστικά ο αντίπαλος ήταν αυτός που διέπραξε τέτοιου είδους βαρβαρότητες, μία τέτοιου είδους όμως προπαγάνδα προορίζεται κυρίως για εσωτερική κατανάλωση.

Άξιο αναφοράς είναι ότι κατά το 1974 διεξάγονταν πόλεμος ανάμεσα σε δύο κράτη και, ως συνήθως, σε κάθε πόλεμο εγκληματικά στοιχεία βρίσκουν την ευκαιρία να νομιμοποιήσουν πράξεις για τις οποίες εν καιρώ ειρήνης θα εγκλειόνταν στις φυλακές. Εκείνο που καθιστά την ευθύνη της ελληνοκυπριακής παράταξης βαρύτερη ήταν ότι κατά την περίοδο 1963-67 για τις όποιες πράξεις Ελληνοκυπρίων κυβερνητικών ή παρακρατικών ενόπλων αποκλειστικά υπόλογος ήταν η κυπριακή κυβέρνηση.

Τα ερωτήματα που θα αντιμετωπίσει η Κυπριακή Δημοκρατία κατά τις επικείμενες συνομιλίες για την ένταξη της νήσου στην Ευρωπαϊκή

Ένωση θα είναι τα εξής :  
**Αρνούμενη η Κυπριακή Κυβέρνηση**  
**Την αναγνώριση του Τουρκοκυπριακού Κράτους**  
**ή**  
**μιας χαλαρής ελληνοτουρκικής Κυπριακής Συνομοσπονδίας**  
**Ποιες από τις δύο υπολειπόμενες λύσεις έχει κατά νουν ;**  
**Την επιστροφή των Τουρκοκυπρίων στα χωριά που κατοικούσαν πριν από το 1963,**  
**ή**  
**Την επιστροφή των Τουρκοκυπρίων στους θύλακες όπου ζούσαν εγκλωβισμένοι για 11 χρόνια;**

### Βιβλιογραφία

1. Rustem, and Brother (1998): Excerpta Cypria For Today Edited by Andrew Faulds MP, Lefkosha-Istanbul-London The Friends of North Cyprus Parliamentary Group The House of Commons, London SW1, ISBN 9963-565-09-3
2. Το κυπριακό και τα διεθνιστικά καθήκοντα των ελληνοκύπριων επαναστατών, 2η έκδοση, εκδόσεις "Εργατική Δημοκρατία", Μάιος 1989, Αθήνα.
3. Oberling, P., (1982): The Road to Bellapais, Social Science Monographs, Boulder Distributed by Columbia University Press, New York, ISBN 88033-0000-7
4. Report of the Secretary-General to the Security Council on the United Nations operation in Cyprus, Document S/5950, 10 September 1964.
5. Gibbons, H, S., (1997): The Genocide Files Charles Bravos, Publishers, London, ISBN 0-9514464-2-8
6. Report of the Secretary-General to the Security Council on the United Nations Operation in Cyprus, Document S/5764, 15 June 1964.

# Η ΑΓΥΡΤΕΙΑ ΒΑΝ

**Με αφορμή τους σεισμούς στη χώρα μας, ήρθε στην επιφάνεια η χρόνια διαμάχη στους κόλπους των σεισμολόγων σχετικά με τη δυνατότητα της πρόγνωσης των σεισμών από την λεγόμενη ομάδα ΒΑΝ με επικεφαλής τον καθηγητή του Ε.Μ. Πολυτεχνείου Βαρώτσου. Το πράγμα δεν θα ήταν τόσο σοβαρό αν δεν γινόταν ο σεισμός της 9 Σεπτεμβρίου και αν στο ενδιάμεσο μέχρι τώρα δεν έβγαιναν στην επιφάνεια και άλλα στοιχεία αυτής της διαμάχης που αποδεικνύουν πως αυτή δεν είναι επιστημονική.**

Όλα δείχνουν ότι από τη μια υπάρχει η επιστήμη που εκφράζεται από όλους τους σεισμολόγους, και από την άλλη η αγυρτεία της ομάδας Βαν και των ανθρώπων της Τσελέντη και Ευταξία μέσα στους σεισμολόγους.

Ο Βαρώτσος είναι ο σκοταδισμός μέσα σε μια επιστήμη που ακόμα δεν μπορεί να προβλέψει καλά ένα καταστροφικό φαινόμενο που τόσο άμεσα ζουν οι άνθρωποι. Ο Βαρώτσος έχει απομονωθεί πια, και τώρα ρίχνει ζαριές περιμένοντας να του έρθει η καλή, δηλαδή ένας σεισμός ή μετασεισμός την ώρα που ο λαός τρέμει από φόβο.

Η ομάδα Βαν είναι δημιούργημα της πασοκικής και κνίτικης πολιτικής μέσα στα Πανεπιστήμια που ήθελε πάντα να στήσει ψευδοεπιστημονικούς μηχανισμούς αφαίμαξης του δημόσιου χρήματος που θα σκόρπαγαν την καθυστέρηση και θα χτυπούσαν την αληθινή επιστημονική έρευνα. Τώρα που το Βαν αποκαλύπτεται διεθνώς και στο εσωτερικό, μόνο τώρα οι παλιοί προστάτες του και πρώτος-πρώτος ο Λαλιώτης σπεύδουν να το εγκαταλείψουν. Αυτό είναι το πολιτικό ζήτημα.

Όσο αφορά την επιστημονικότητα της μεθόδου ΒΑΝ αναφέρουμε τις απόψεις του ενός από τους κορυφαίους σεισμολόγους στον κόσμο, του καθηγητή Robert J. Geller, του τμήματος Earth and Planetary Physics του Πανεπιστημίου του Τόκιο.

“Πρώτα απ’ όλα, κι απ’ όσο γνωρίζω, ο καθηγητής Βαρώτσος δεν έκανε καμία πρόβλεψη πριν από τον πρόσφατο σεισμό στην Αθήνα. Κι αυτό είναι κάτι που πρέπει να ξεκαθαριστεί. Ο καθηγητής Βαρώτσος (όπως αναγγέλθηκε στα ιαπωνικά μέσα ενημέρωσης από τον καθηγητή Uyenda) ισχυρίζεται ότι σ’ έναν από τους σταθμούς του ΒΑΝ, παρατηρήθηκαν σήματα πριν από τον πρόσφατο σεισμό, τα οποία μπορούν σήμερα (εντελώς αδρομικά) να θεωρηθούν ως προαναγγέλλοντα σήματα του σεισμού. Αυτό βέβαια είναι ένας εντελώς διαφορετικός ισχυρισμός από το να πει κάποιος ότι είχε κάνει πρόβλεψη... Κατά τη γνώμη μου υπάρχουν θεμελιώδη προβλήματα με την επιστημονική μεθόδολογία του καθηγητή Βαρώτσου. Είναι εύκολο, μετά το συμβάν ενός σεισμού, να πάρουμε οποιοδήποτε αυθαίρετο φαινόμενο ως ένδειξη-πρόβλεψη, συμπεριλαμβανομένων βροχής, ξερών κλίματος, γαβγίσματα σκύλων, ηλεκτρικό θόρυβο στη Γη κ.λπ., και να ισχυριστούμε ότι ήταν “πρόδρομος” ε-

νός σεισμού. Για να ισχυριστούμε κάτι τέτοιο είμαστε υποχρεωμένοι να αποδείξουμε ότι υπήρχε κάτι παραπάνω από μια τυχαία σχέση, πριν θεωρήσουμε τέτοιου είδους σήμα ως χρήσιμο και αξιόπιστο πρόδρομο σεισμού. Στα περίπου 100 χρόνια της ιστορίας των προσπαθειών για πρόβλεψη σεισμών, κανείς, συμπεριλαμβανομένου και του καθηγητή Βαρώτσου, δεν απέδειξε ποτέ την ύπαρξη τέτοιων αξιόπιστων προδρόμων σημάτων... Υπάρχει, κατά τη γνώμη μου, ένα βασικό πρόβλημα στον τρόπο με τον οποίο ο καθηγητής Βαρώτσος οδηγεί την εργασία του. Πραγματοποιεί παρατηρήσεις και καταγράφει ηλεκτρικά σήματα, όμως δεν δίνει ελεύθερη πρόσβαση στις πληροφορίες σε άλλους επιστήμονες. Πιθανόν κάτι τέτοιο να δικαιολογούνταν πριν από 20 χρόνια, καθώς θα απαιτούσε πολύ δουλειά εκ μέρους του για να προμηθεύσει τις πληροφορίες αυτές σε άλλους. Όμως σήμερα, με τη χρήση του Ιντερνετ, και του www θα ήταν πολλή εύκολο ο καθηγητής Βαρώτσος να βάλει όλες αυτές τις πληροφορίες σε έναν σέρβερ, ώστε κι άλλοι επιστήμονες να μπορούσαν επίσης να τις αναλύσουν. Κι αυτό θα ήταν πολύ σημαντικό.

Θα επιθυμούσα πολύ να είχα τη δυνατότητα να ανέλνα τα σήματα που έχει καταγράψει ο καθηγητής Βαρώτσος, ώστε να έβλεπα κι ο ίδιος εάν οι ισχυρισμοί του, ότι πρόκειται δηλαδή για πρόδρομα σήματα σεισμών -και όχι για background θορύβους- είναι αντικειμενικά εξακριβωμένοι, και με συστηματικό τρόπο.

“Δυστυχώς, επειδή ο καθηγητής Βαρώτσος επέλεξε να μη διαθέτει ελεύθερα τις πληροφορίες σε άλλους επιστήμονες (έχει δώσει μερικές από αυτές σε ορισμένους μόνο επιστήμονες που έχει επιλέξει, αλλά εν γένει δεν υπάρχει ελεύθερη πρόσβαση), είναι αδύνατο για τους υπόλοιπους ερευνητές να προσπαθήσουν ανεξάρτητα να επιβεβαιώσουν ή να απορρίψουν τους ισχυρισμούς του καθηγητή Βαρώτσου. Αυτό είναι ακόμη πιο ατυχές, μιας και για να γίνει αποδεκτή μια σωστή επιστημονική θεωρία, ή για να απορριφθεί μια λανθασμένη, είναι πολύ σημαντικό να πραγματοποιηθούν ανεξάρτητες μελέτες από διάφορες ομάδες... Πρόσφατα οι καθηγητές Χουλιάρας και Σταυρακάκης στην Ελλάδα, μαζί με συναδέλφους τους από το Παρίσι, έκαναν μετρήσεις κοντά στις περιοχές που ο καθηγητής Βαρώτσος έχει τοποθετήσει τους σταθμούς του. Σε πρόσφατο άρθρο (που δημοσιεύτηκε στο διεθνές περιοδικό *Physics of the Earth Planetary Interiors*, τον Ιούλιο του 1999, ο καθηγητής Χουλιάρας και οι συνεργάτες του υπέδειξαν ότι τα σήματα που το ΒΑΝ ισχυρίζεται ότι είναι πρόδρομοι σεισμού φαίνεται να είναι τεχνητοί θόρυβοι που οφείλονται σε κοντινούς ψηφιακούς ραδιοηλεκτρονικών μεταδότες. Με λίγα λόγια φαίνεται ότι τα σήματα που η ομάδα ΒΑΝ ισχυρίζεται επί 20 χρόνια ότι επρόκειτο για πρόδρομα σήματα σεισμών, δεν είχαν οποιαδήποτε σχέση με τους σεισμούς. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό απο-

τέλεσμα που πρέπει να γίνει γνωστό στην Ελλάδα... Επειδή, κατά τη γνώμη μου, δεν υπάρχει κανένας αξιόπιστος επιστημονικός λόγος για να αποδεχτούμε τους ισχυρισμούς του καθηγητή Βαρώτσου, ο κόσμος στην Ελλάδα θα πρέπει να αγνοήσει κάθε τέτοιου είδους “πρόβλεψη” που αυτός κάνει. Μάλιστα ο καθηγητής Mulargia του Πανεπιστημίου της Βολόγνα, έδειξε ότι στατιστικά προκύπτει πως ο καθηγητής Βαρώτσος βγάζει αγγελίες για τις προβλέψεις του, αφότου έχουν ήδη γίνει σημαντικοί σεισμοί στην Ελλάδα. Μια πολύ προσεκτική μελέτη από τον Γ. Σταυρακάκη το 1990, ο οποίος εξέτασε προσεκτικά τις χρονικές στιγμές που η ομάδα ΒΑΝ έκανε τις αναγγελίες προβλέψεων σχετικά με τη σεισμική δραστηριότητα, δείχνει καθαρά ότι η ομάδα ΒΑΝ έκανε τις ανακοινώσεις της μόνον αφότου είχε ήδη ξεκινήσει η σεισμική δραστηριότητα. Οι εργασίες των καθηγητών Mulargia και Σταυρακάκη, αποτελούν έναν επιπλέον λόγο για την αμφισβήτηση της επιστημονικής αξιοπιστίας των ισχυρισμών και μεθόδων του καθηγητή Βαρώτσου” (Ελευθεροτυπία, 17-9).

**Που βρίσκεται η ουσία της αντιπαράθεσης πέρα από την επιστημονική διαμάχη;**

“Με δεκάδες εκατομμύρια έχει χρηματοδοτήσει και συνεχίζει να χρηματοδοτεί το υπουργείο Αιγαίου, από τον ισχύ του προϋπολογισμό, τον εγκατεστημένο στη Λέσβο σταθμό μέτρησης ΒΑΝ. “Χωρίς ως τώρα”, όπως δήλωσε χθες ο γ.γ του υπουργείου Αιγαίου Γιάννης Μαχαίριδης, “να έχει υπάρξει έστω ένα τηλεγράφημα για έναν από τους πολλούς σεισμούς που έγιναν στο βόρειο Αιγαίο”... Ενδιαφέρον όμως σε σχέση με τις σημερινές απόψεις της ηγεσίας του ΠΕΧΩΔΕ έχει το ότι όπως ανακοινώθηκε, παρουσία του τότε γενικού γραμματέα του υπουργείου Αιγαίου και σημερινού υφυπουργού Μεταφορών Νίκου Σαλαγιάννη, η εγκατάσταση του σταθμού εντάσσεται στη νέα πολιτική (σ.σ. τον Μάρτιο του 1994) ανακοινώθηκε από τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτη και του πρόεδρο του ΟΑΣΠ κ. Παπανικολάου για την επαναλειτουργία του δικτύου ΒΑΝ σε όλη την Ελλάδα, μια και του δικτύου λειτουργούσε κατά τα 4/18 του”! (Ελευθεροτυπία, 22-9). Κατά τον Στάθη Στείρο, επίκουρο καθηγητή της Πολυτεχνικής Σχολής του Πανεπιστημίου Πατρών, με αφορμή την πρόβλεψη του ΒΑΝ για σεισμό με επίκεντρο τη Λαμία που προανήγγειλε ο Λαλιώτης και που ως γνωστόν απέτυχε: “Είναι μια προσπάθεια εκβιαστική από μια ομάδα ανθρώπων που θέλουν να εξασφαλίσουν χρήματα, αδιαφορώντας για τον ανθρώπινο πόνο” (Ελευθεροτυπία, 16-9).

Την ομάδα ΒΑΝ χρηματοδοτεί το ελληνικό κράτος και υποστηρίζει ο Λαλιώτης. Όμως μετά την αποτυχία της πρόβλεψης της Λαμίας και μπροστά στη γενική κατακραυγή ο Λαλιώτης αναδιπλώνεται και κρατά τις αποστάσεις του από αυτήν.

## Οι πυρηνικοί αντιδραστήρες δεν φοβούνται στους σεισμούς

Εδώ και καιρό οι ρωσόδουλοι μαζί με τους σοβινιστές στη χώρα μας έχουν ξεκινήσει μια εκστρατεία ενάντια στο εργοστάσιο πυρηνικής ενέργειας στο Ακούγιου της Τουρκίας. Το εργοστάσιο όχι μόνο θα λύσει το ενεργειακό πρόβλημα της χώρας σε μια εποχή όπου τα αποθέματα άνθρακα και πετρελαίου εξαντλούνται, αλλά αποτρέπει την ενεργειακή της εξάρτηση απ’ τις υπερδυνάμεις και κυρίως από τη Ρωσία που τη δεκαετία του ’70 είχε επιφέρει μέσω της παροχής ηλεκτρικής ενέργειας σοβαρό πλήγμα στην οικονομία της Τουρκίας.

Ένα επιχείρημα των πολέμιων του εργοστασίου είναι ότι σε περίπτωση ενός ισχυρού σεισμού υπάρχει κίνδυνος να προκληθεί διαρροή ραδιενέργειας που θα εξαπλωθεί στην ευρύτερη περιοχή.

Όμως ο πρόσφατος καταστροφικός σεισμός που έπληξε την Ταϊβάν έρχεται να διαλύσει αυτούς τους μύθους. Ο μεγαλύτερος σεισμός της τελευταίας τριακονταετίας μεγέθους 8,1 ρίχτηρ σύμφωνά με το Σεισμολογικό Ινστιτούτο του Στρασβούργου που στοίχισε τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων, και άφησε πάνω από 10.000 άστεγους, δεν μπόρεσε να πλήξει τους πυρηνικούς αντιδραστήρες της Ταϊβάν. Τέσσερις απ’ αυτούς σταμάτησαν να δουλεύουν και οι υπόλοιποι συνεχίζουν κανονικά τη λειτουργία τους, όμως σε κανέναν δεν παρουσιάστηκε οποιοδήποτε ρήγμα (Ελευθεροτυπία, 23/9).

Το παράδειγμα της Ταϊβάν αποδεικνύει απράνταχτα ότι μπορεί η χρήση υψηλής τεχνολογίας να συμβαδίζει με την ελαχιστοποίηση των πιθανοτήτων ενός ατυχήματος. Σε χώρες σαν την Ταϊβάν και την Τουρκία όπου η οικονομία δεν είναι στραμμένη κυρίως στον πόλεμο, όπως γίνεται στη Ρωσία, κι όπου δαπανώνται χρήματα για την τήρηση υψηλών στάνταρ ασφαλείας στις πυρηνικές εγκαταστάσεις, κανένας σεισμός δεν μπορεί να μετατρέψει ένα τόσο χρήσιμο έργο σε μηχανή θανάτου. Το Ακούγιου δεν είναι Τσερνομπίλ.

## Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΛΑΛΙΩΤΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

Τσιριμούλας ανακοίνωσε ότι υπάρχει ειλημμένη απόφαση να κλείσει το εργοστάσιο, και ότι προωθείται “πακέτο μέτρων”. Στη συνέχεια κάλεσε τους εργάτες να αποχωρήσουν από τον χώρο έξω από το υπουργείο και να επιστρέψουν στο εργοστάσιο. Τα νέα για “ειλημμένη απόφαση” και το κάλεσμα για γρήγορη διάλυση εξόργισε τον κόσμο, που ζητούσε να συνεχιστεί η εκδήλωση διαμαρτυρίας και να πιεστεί ο Λαλιώτης να πάρει πίσω την απόφασή του. “Όλοι εδώ”, ήταν η απαίτηση των εργατών, που υποστήριξε η Επιτροπή Σωτηρίας. Ο Τσιριμούλας που δεν ήθελε να ενοχλήσει παραπάνω το μεγάλο αφεντικό, και πολύ περισσότερο δεν ήθελε τηλεόραση, ήρθε σε πραγματικά δύσκολη θέση. Το επιχείρημα ότι μια γενική συνέλευση έπρεπε να αποφασίσει την περαιτέρω πορεία ήταν το μοναδικό του επιχείρημα ενάντια στη συνέχιση της αντι-λαλιωτικής διαμαρτυρίας. Τελικά συμφωνήθηκε η παραμονή για μια ώρα ακόμα. Κάποιοι πρωτοπόροι εργάτες συνέχισαν να αντιδρούν ενάντια στην υποχωρητικότητα του σωματείου. Η Επιτροπή καλούσε τους εργάτες να φωνάζουν συνθήματα για να είναι μαχητική η παρουσία τους αυτή τη μία ώρα που “παραχώρησε” το Σωματείο.

Σε όλη τη διάρκεια της συγκέντρωσης, τα μόνα κανάλια που εμφανίστηκαν ήταν ο 90,2 ο οποίος ακολουθώντας τις “δημοκρατικές” πρακτικές του ψευτοΚΚΕ, αναλώθηκε να παίρνει όλη την ώρα συνεντεύξεις από τους κνίτες μακριά και έξω από την πορεία, και το TV MAGIC. Επίσης ήρθαν δημοσιογράφοι από το ραδιόφωνο του ΣΚΑΪ.

Ανεξάρτητα από την εξέλιξη που θα έχει αυτή η πάλη, το ξέσπασμα αυτού του αντι-λαλιωτικού κινήματος από μία μάζα εργατών, δείχνει τη δύναμη της εργατικής τάξης ενάντια στον σοσιαλφασισμό. Οι εργάτες αξιοποίησαν τις αντιθέσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αναγκάζοντας με το κίνημά τους για τη σωτηρία του εργοστασίου, τους Βενιζέλο-Πρωτόπαπα να καρφώσουν το “θείο βρέφος” και οργάνωσαν μία ιστορική, μαχητική διαδήλωση ενάντια στον κεντρικό εκπρόσωπο της αντίδρασης στη χώρα, δίνοντας του ένα ισχυρό χτύπημα. Όταν είδε το πλήθος των εργατών συγκεντρωμένους ο Λαλιώτης ανησύχησε σοβαρά και ενέργησε με σπασμωδικό, φασιστικό τρόπο. Διδάχτηκαν από την Επιτροπή Σωτηρίας που με τη συνεχή προπαγάνδα της αποκάλυψε το σαμποτάζ των κυρίαρχων δυνάμεων ενάντια στη βιομηχανία, και έδωσαν σε ενότητα μαζί της, υιοθετώντας πολλές φορές τις εκτιμήσεις της, την πάλη τους για τη σωτηρία του εργοστασίου. Απόδειξαν με την πάλη τους ότι ο σοσιαλφασισμός είναι πανίσχυρος μόνο επειδή δεν συναντάει λαϊκή αντίδραση.



# Προκήρυξη της Επιτροπής Σωτηρίας για το Πρόγραμμα Αγώνα

Εργαζόμενοι συναγωνιστές,  
Έχουμε πια μπει στην πιο κρίσιμη φάση του αγώνα για τη διατήρηση του εργοστασίου. Σε αυτή τη φάση ο εχθρός έχει πάψει να κρύβεται, ενώ ταυτόχρονα χτυπάει με όλη του τη δύναμη. Προχθές σταμάτησε τη λειτουργία του εργοστασίου.

Τώρα πια αποδεικνύεται ότι δεν είναι η οικονομία, η αγορά και το χρηματιστήριο που κλείνουν το εργοστάσιο, αλλά είναι μια συγκεκριμένη άδικη, παράλογη και καταστροφική πολιτική απόφαση που έχει πηγή της τον Λαλιώτη.

Ήδη ο Λαλιώτης βγήκε στο φως. Κι αυτό έγινε κυρίως από τις διαδηλώσεις μας. Από αυτές και εξ αιτίας της πίεσης που ασκήσαμε στο Βενιζέλο μάθαμε ότι δίχως απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ο Λαλιώτης, προφανώς με κάλυψη και του Σημίτη, δημιούργησε ένα κυβερνητικό τετελεσμένο.

Από την ώρα που εκτέθηκαν οι κατεδαφιστές, κινήθηκαν ταυτόχρονα προς τα εμπρός και υποχρέωσαν την Αγροτική Τράπεζα να κλείσει το εργοστάσιο.

Στόχος τους είναι να φανούν σαν μια τεράστια δύναμη που τάχα κανείς δεν μπορεί να την αντιμετωπίσει, για να μας σπάσουν το ηθικό για να πιστέψουμε ότι το εργοστάσιο δεν μπορεί να ζήσει και να τους εκλιπαρούμε για μερικά ψίχουλα αποζημίωσης.

Επειδή ήδη η πλειοψηφία του Δ.Σ. του Σωματείου δηλώνει εδώ και καιρό ότι δεν υπάρχει ελπίδα από πουθενά, η απογοήτευση δεν είναι και τόσο δύσκολο να ριζώσει. Και πάνω στην απογοήτευση δεν στήνεται κανένας αγώνας.

Όμως από την άλλη μεριά, ούτε εμείς που πιστεύουμε ότι το εργοστάσιο μπορεί να ζήσει, θέλουμε να στηρίξουμε τον αγώνα μας σε ψεύτικες εικόνες και σε παρηγορίες ότι τάχα ο αντίπαλος είναι αδύναμος και εμείς ισχυροί και ότι τάχα αρκεί να επιμείνουμε κανείς για να τα καταφέρει.

## ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΚΑΤΑΜΑΤΑ

Για να νικήσουμε πρέπει να δούμε τα πράγματα κατάματα, να δούμε τις δυσκολίες και να χαράξουμε μια στρατηγική για να τις ξεπεράσουμε.

Πιστεύουμε λοιπόν ότι ΤΩΡΑ ο αντίπαλος, πράγματι είναι ισχυρός κι εμείς ξεκινάμε από πολύ αδύναμη θέση. Πιστεύουμε ωστόσο, ότι με ένα κατάλληλο και αρκετά παρατεταμένο αγώνα, ο αντίπαλος θα αδυνατίσει πολύ, εμείς θα έρθουμε σε πολύ ισχυρή θέση και θα είμαστε σε θέση να νικήσουμε.

Ας δούμε τη δύναμη του αντιπάλου και τις αδυναμίες μας. Η κύρια δύναμη του αντιπάλου μας βρίσκεται στο ότι αυτή τη στιγμή ενώνει πολλές δυνάμεις εναντίον μας.

Όταν λέμε Λαλιώτης, εννοούμε επίσης τους συμμάχους του, δηλαδή το ΚΚΕ, τον ΣΥΝ, το ΔΗΚΚΙ και ένα ισχυρό τμήμα της Ν.Δ. Αυτό είναι το πολιτικό μέτωπο που σήμερα δεν θέλει τη βιομηχανία και που ελέγχει το Δήμο της Δραπετσώνας και τους όμορους Δήμους του Πειραιά. Όταν ο Σημίτης κινείται σε ενότητα με τον Λαλιώτη και με όλο αυτό το μέτωπο, τότε οι αντιστάσεις στο κυβερνητικό κόμμα γίνονται πολύ ασθενείς, σχεδόν ανύπαρκτες. Αυτός είναι ο περίφημος τοίχος για τον οποίο μιλάνε όσοι δοκίμασαν να σώσουν το εργοστάσιο αξιοποιώντας τις εσωτερικές αντιθέσεις στο ΠΑΣΟΚ.

Αυτό λοιπόν το πλατύ πολιτικό μέτωπο μας δημιουργεί την αίσθηση της ασφυξίας. Αυτή η

**Δημοσιεύουμε παρακάτω τη σημαντική προκήρυξη που μοίρασε η Επιτροπή Σωτηρίας πριν τη διαδήλωση σταθμό στο ΥΠΕΧΩΔΕ.**

**Αυτή η προκήρυξη προσπαθούσε να αντιμετωπίσει την απογοήτευση που έσπερναν οι κατεδαφιστές μέσα από τους ανθρώπους τους στο εργοστάσιο και κυρίως μέσα από τον τηλεοπτικό αποκλεισμό. Ξέραμε ότι μετά τη διαδήλωση στο Λαλιώτη, ο αποκλεισμός αυτός θα δυνάμωνε. Έτσι δώσαμε αυτό το πρόγραμμα πάλης στους εργαζόμενους.**

**Αποδείχτηκε στη συνέχεια ότι οι κατεδαφιστές είχαν περάσει τη δικιά τους θέση ότι “δεν γίνεται να κρατηθεί το εργοστάσιο”. Ωστόσο αυτή η προκήρυξη δίνει τη μόνη γραμμή αυτόνομου αγώνα αυτού του εργοστασίου και έχει ισχύ ακόμα και για οποιονδήποτε απελπισμένο αγώνα αποκατάστασης. Καμιά αποκατάσταση δεν μπορεί να γίνει αν δεν χτυπηθούν οι κατεδαφιστές.**

**Γιατί οι κατεδαφιστές δεν έχουν κανένα λόγο να αποζημιώσουν χοντρά τους εργάτες για την καταστροφή του εργοστασίου. Γιατί θέλουν ανενόχλητα να κλείνουν και νέα εργοστάσια. Γι’ αυτό δεν θέλουν να δημιουργηθεί κανένα κακό “προηγούμενο” αποκατάστασης. Κάθε αποκατάσταση σημαίνει λοιπόν χτύπημα με τους κατεδαφιστές, ενώ η μόνη αληθινή αποκατάσταση είναι πάντα μία, η συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου.**

ασφυξία εκδηλώνεται ιδιαίτερα στο ζήτημα της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου και των εφημερίδων που έχουν, ιδιαίτερα η τηλεόραση, εξαφανίσει τις διαδηλώσεις μας. Πολύ μικρότερες διαμαρτυρίες ασήμαντων σωματείων γίνονται πρώτη είδηση, ενώ και η πρώτη δική μας στην “Πρότυπο”, έγινε είδηση στην TV πριν πέσει “η γραμμή από πάνω” και πνιγεί. Είναι τώρα λοιπόν οι διαδηλώσεις μας σαν απαγορευμένες και εμείς σαν φαντάσματα. Αυτό το πολιτικό μέτωπο που προαναφέραμε ελέγχει όλο το συνδικαλισμό, έτσι ώστε ούτε επεμβάσεις γίνονται στον Τύπο από τη ΓΣΕΕ, ούτε υπογραφές, ούτε Δήμαρχοι, ούτε κάλεσμα σε διαδηλώσεις συμπαραστάσης, ούτε άρθρα για τις εκατοντάδες οικογένειες που πετιούνται στον δρόμο. Οι μόνοι που έρχονται είναι οι εκπρόσωποι των Εργατικών Κέντρων για να κάνουν μια βασική δουλειά, να χτυπήσουν την Επιτροπή Σωτηρίας Αν τα βάζαμε με τον Παπαντωνίου, την ΕΟΚ και το Χρηματιστήριο, όλοι αυτοί θα ήταν μαζί μας. Όμως, τι να κάνουμε, δεν μας κλείνουν αυτοί. Μας κλείνουν εκείνοι που συνήθως κάνουν τις διαδηλώσεις και τις συμπαραστάσεις.

Το επόμενο ισχυρό σημείο του αντιπάλου μας, και η κυριότερη δικιά μας αδυναμία, βρίσκεται στο ότι ορισμένοι συνδικαλιστές με ηγετική θέση ή επιρροή μέσα στο Σωματείο των Λιπασμάτων, όχι μόνο αρνούνται να συγκρουστούν με τον αντίπαλο, αλλά συμπαρατάσσονται μαζί του. Αυτό εκδηλώνεται κυρίως με τη φρενήρη τους επίθεση στον μοναδικό αυτή τη στιγμή και μάλιστα μαχητικό σύμμαχο που έχει το εργοστάσιο, την Επιτροπή Σωτηρίας.

Αυτή η επίθεση διασπάει και απογοητεύει περισσότερο τους εργαζόμενους ιδιαίτερα όταν γίνεται με την υποκριτική θέση “Καλή η Επιτροπή για τον Αγώνα, αλλά έξω από τη Γεν. Συνέλευση”. Μα από έναν σύμμαχο και συναγωνιστή ποτέ κανείς δεν αφαιρεί το λόγο όταν συζητούνται ζητήματα αυτού του αγώνα. Απόδειξη ότι αυτοί οι συνδικαλιστές θέλουν να δίνουν το λόγο σε “από έξω” στελέχη όταν συμφωνούν μαζί τους (π.χ. Μίχας).

Αυτά είναι τα βασικά ισχυρά σημεία του αντιπάλου. Πρέπει να τα δούμε κατάματα και να τα αντιπαλαίψουμε.

Μπορούμε;

Ναι. Μπορούμε.

**ΠΩΣ ΘΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΚΑΙ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΡΗΓΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΣ**

Η βασική μας φροντίδα είναι να σπάσουμε την απομόνωση και να πάψουμε να είμαστε φαντάσματα.

Το μόνο που δεν πρέπει να κάνουμε γι’ αυτό είναι να χρησιμοποιήσουμε δυναμικές εισβολές και να κλείνουμε για πολλή ώρα τους δρόμους. Με αυτά

θα αποκτήσουμε δημοσιότητα, αλλά αρνητική. Αυτές οι μέθοδοι έχουν γίνει πολύ μισητές. Αν τις εφαρμόσουμε θα προσφέρουμε και το λαό στο πλατύ πολιτικό μέτωπο που προαναφέραμε.

Εμείς πρέπει να κάνουμε ακριβώς το αντίθετο:

**Να κερδίσουμε το λαό και την κοινή γνώμη για να διασπάσουμε το εχθρικό πολιτικό μέτωπο.**

Πως θα κερδίσουμε το λαό;

Για να κερδίσουμε το λαό πρέπει να βγούμε από το εργοστάσιο και να μιλήσουμε κατ’ αρχήν σε αυτούς που πρώτοι κινδυνεύουν, αν κλείσουμε εμείς. Πρέπει κατά ομάδες να πάμε και να μιλήσουμε με προκήρυξη, αφίσα και ντουντούκα σε όλα τα εργοστάσια και επιχειρήσεις της περιοχής, ακόμα και στις μικρομεσαίες. Πρέπει να καλέ-

σουμε όλους τους εργαζόμενους σταδιακά να δυναμώσουν τις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις και να βγάλουμε συνθήματα για όλο τον Πειραιά και για τον βιομηχανικό άξονα Πειραιά – Αθήνας. Ταυτόχρονα πρέπει να κάνουμε αντίστοιχη συστηματική δουλειά στις κοντινές γειτονιές, ιδιαίτερα στη Δραπετσώνα. Η Δραπετσώνα δεν έχει ιδέα. Ακούει για χρόνια ότι της λένε οι κατεδαφιστές στα Δημοτικά Συμβούλια και τις προεκλογικές συγκεντρώσεις. Αυτοί έχουν διαμορφώσει χοντρικά την κοινή γνώμη υπέρ της Ανάπλασης. Εμείς πρέπει να εξηγήσουμε ότι αυτή η Ανάπλαση είναι μια απάτη που έχει στόχο να μείνει άνεργος όλος ο εργατικός Πειραιάς. Πραγματικά οι κατεδαφιστές είναι αδύναμοι γιατί βιάστηκαν να μας χτυπήσουν χωρίς να έχουν αρχίσει ούτε ένα μικρό έργο για τα μάτια, ενώ ούτε βέβαια μας αποκατάστησαν στοιχειωδώς. Θα εξηγήσουμε επίμονα και συστηματικά στη Δραπετσώνα ότι ΜΟΝΟ με το εργοστάσιο θα μπορεί να υπάρχουν άφθονοι πόροι για πράσινο και ψυχαγωγία και θα τους πούμε τι σημαίνουν για τους μικροεπαγγελματίες εκατοντάδες χιλιάδες καινούργιοι άνεργοι στον Πειραιά. Αυτή η ενημέρωση του κόσμου δεν έχει γίνει ποτέ στην μεγάλη και συστηματική κλίμακα που πρέπει παρά μόνο για μια περίοδο από την Επιτροπή Σωτηρίας.

Ταυτόχρονα με αυτές τις κινήσεις που θα δυναμώσουν και την υποστήριξη του λαού, αλλά και τον όγκο μας θα επιχειρήσουμε να σπάσουμε το φράγμα της σιωπής των ΜΜΕ, ειδικά της τηλεόρασης. Αυτό δεν είναι τόσο δύσκολο. Τώρα προφανώς οι επικεφαλής των δελτίων ειδήσεων καλούνται από τα υπεύθυνα για τον Τύπο κυβερνητικά στελέχη να μας “πνίξουν”, ενώ αντίστοιχα στελέχη των αντιπολιτευτικών κομμάτων ασκούν ταυτόχρονα τη δικιά τους επιρροή στα κανάλια στην ίδια κατεύθυνση. Αυτός ο μηχανισμός έμμεσης συνεννόησης υπάρχει (Αρκεί να σκεφθεί κανείς πόσο εύκολα όλα τα κανάλια μαζί τη μια ώρα κάνουν “Ελληνοτουρκικό πόλεμο” και την άλλη ώρα πάλι ξαφνικά κάνουν “Ελληνοτουρκική φιλία”).

Όμως αυτός ο μηχανισμός καταρρέει όταν το γεγονός είναι ισχυρό δηλαδή όταν το μαθαίνει και με άλλους τρόπους ο κόσμος, οπότε τα κανάλια δεν μπορούν να το κρύψουν. Για να γίνει ο αγώνας και τα αιτήματά μας γεγονότα πρέπει όχι απλά να διαδηλώσουμε κατ’ αρχήν ενάντια στο ανοιχτό κατεδαφιστή Λαλιώτη, αλλά θα πρέπει να διαδηλώσουμε για πολλές ώρες, ακόμα και για μέρες στα πιο εμφανή σημεία της Αθήνας (Ομόνοια, Σύνταγμα). **Κυριολεκτικά πρέπει να εγκατασταθούμε**

# Προκήρυξη της Επιτροπής Σωτηρίας για το Πρόγραμμα Αγώνα

συνέχεια από τη σελ. 9

στο Κέντρο της Αθήνας, και σε σημαντικό βαθμό στο κέντρο του Πειραιά, δίχως μάλιστα να ενοχλούμε καθόλου την κυκλοφορία. Με αυτόν κυρίως τον τρόπο θα μας δουν εκατομμύρια μετακινούμενοι πολίτες. Αντίστοιχα το να κλείνουμε τους δρόμους είναι μια μέθοδος να μη μας βλέπει κανείς εκτός από το να μας αντιπαθεί που τον κάνουμε να κατεβαίνει από τα λεωφορεία και να μετακινείται με τα πόδια.

Στη διάρκεια αυτής της **κινητοποίησης θα πρέπει να ενημερώσουμε πάλι κατά ομάδες τις εφημερίδες για τα αιτήματα και τις απόψεις μας.** Αυτή η πίεση και η στάση δεν θα επιτρέψει σε κανένα έντιμο συντάκτη να συμμετέχει στην “συνωμοσία της σιωπής”. Οι κάτοικοι του λεκανοπεδίου θα εξεγερθούν αν, σαν αναγνώστες εφημερίδων και μετά σαν τηλεθεατές δεν βλέπουν στα ΜΜΕ αυτό που βλέπουν με τα ίδια τους τα μάτια. Τότε τα κανάλια οπωσδήποτε θα μας δείξουν. Ευτυχώς δεν έχουμε δικτατορία στην Ελλάδα. Μόλις θα σπάσει η “συνωμοσία της σιωπής” θα βρούμε συμμάχους αναμφίβολα μέσα στο λαό, στους συνδικαλιστές και σε πολλούς δραστήριους πολιτικά και κοινωνικά ανθρώπους κάθε είδους. Θα βρούμε συμμάχους παντού. Τότε και μόνο τότε θα ανοίξουμε τα πρώτα σημαντικά ρήγματα στο μέτωπο των κατεδαφιστών.

Ήδη έχουμε προκαλέσει μικρορήγματα με τις πρώτες δίωρες πιέσεις μας έξω από τα Υπουργεία. Ήδη, Βενιζέλος και Πρωτόπαππας άφησαν εκτεθειμένο μόνο του το Λαλιώτη και την Ανάπασή του για να διασωθούν οι ίδιοι. Έτσι ανακαλύψαμε ότι ο Λαλιώτης κινήθηκε δίχως συλλογική κυβερνητική απόφαση, και από τη βία και από την ταχύτητα της επέμβασης για να κλείσει το εργοστάσιο καταλαβαίνουμε ότι ο Σημίτης έχει επίσης δώσει πράσινο φως. Όσο δεν ασκείται καμιά πίεση από την κοινωνία, όσο είμαστε θαμμένοι, όσο δεν υπάρχει συγκίνηση στο ευρύ κοινό για αυτό το άδικο και τερατώδες κλείσιμο ενός παραγωγικού εργοστασίου, τότε κανείς που αντιπολιτεύεται μέσα στο ΠΑΣΟΚ το Λαλιώτη ή το Σημίτη, δεν θα τολμήσει να αντιδράσει. Αυτοί οι άνθρωποι δεν υποστηρίζουν ποτέ το δίκιο μόνοι τους. Αν όμως γίνει θέμα, τολμούν. Αν τολμήσουν αυτοί θα τολμήσουν και άλλοι. Τότε ο στενός κύκλος των συνωμοτών θα βρεθεί σε δυσκολία, οπότε το πιθανότερο είναι να αναδιπλωθεί. Σε μια τέτοια περίπτωση ούτε το ΚΚΕ, ούτε ο ΣΥΝ, ούτε το ΔΗΚΚΙ, ούτε οι στενοί Καραμανλικόι μέσα στη ΝΔ, θα τολμήσουν να στηρίζουν το Λαλιώτη και βέβαια τον Σημίτη που κρύβεται. Γιατί και αυτά τα κόμματα κρύβονται. Χτυπάνε δίχως να εκτίθενται ποτέ σαν αντιλαϊκά. Είναι αδύνατο να υπογράψουν μια αναίτια απόλυση 400 εργατών. Τρέμουν την εκλογική βάση τους ακόμα και την κομματική βάση τους. Αυτό ισχύει ειδικά για το ΚΚΕ που παίζει εδώ και καιρό διπλό παιχνίδι. Δηλαδή, από τη μια μεριά με το “Ριζοσπάστη”, (που είναι ουσιαστικά ένα εσωκομματικό έντυπο και δεν ασκεί καμιά επίδραση στο πλατύ κοινό), εμφανίζεται σαν φίλος μας για να επιδράσει μέσα στους εργάτες, ενώ από την άλλη κατεδαφίζει το εργοστάσιο με τον Μπεάζογλου. Αν κάνουμε μεγάλο πολιτικό ζήτημα το κλείσιμο των Λιπασμάτων, αυτό το κόμμα θα έρθει σε πολύ δύσκολη, σχεδόν σε τραγική θέση. Για τους άλλους αυτό ισχύει περισσότερο επειδή ελέγχουν λιγότερο τη βάση τους (ΔΗΚΚΙ) ή έχουν περισσότερες εσωτερικές αντιθέσεις (ΣΥΝ). Όσο για τους κατεδαφιστές μέσα στην ΝΔ αυτοί θα δοκιμάσουν το μεγαλύτερο πρόβλημα, επειδή αν δεν μας συμπαρασταθούν θα

φαίνονται ότι καλύπτουν την κυβέρνηση.

Δέστε την ταραχή που ήδη έφερε στον Λαλιώτη η απόφασή μας να πραγματοποιήσουμε πορεία στο υπουργείο του. Προφανώς έβαλε λυτούς και δεμένους να την εμποδίσουν. Αποδείχθηκε ότι μόνο η πορεία στο υπουργείο του είναι η “απαγορευμένη πορεία”, δηλαδή η πιο σωστή. Εξαιτίας της το Δ.Σ. εκτέθηκε ανεπανόρθωτα γιατί από τη μια αποφάσιζε την πορεία, και αμέσως μετά τη ματαιώνει. Προφανώς δεν ήταν μόνο ο Λαλιώτης που δεν την ήθελε, γιατί και άλλες πολιτικές δυνάμεις μέσα στο Δ.Σ. δεν την ήθελαν.

Πρέπει όλοι να σκεφτούν γιατί τόσο πολύ φοβούνται οι κατεδαφιστές τον αγώνα ενάντια στον Λαλιώτη. Τον φοβούνται γιατί το ΥΠΕΧΩΔΕ είναι το κέντρο του αντιβιομηχανικού σαμποτάζ στην Ελλάδα. Αν βγει ένα κίνημα ενάντια στον Λαλιώτη σαν κατεδαφιστή, θα ανοίξουν τα μάτια πολλών ανθρώπων που είδαν τα εργοστάσια τους να κλείνουν από το ΥΠΕΧΩΔΕ ή χρήσιμα έργα να σαμποτάρουν από αυτό.

Όλα όσα είπαμε ως εδώ θα διευκολυνθούν από το ότι περνάμε σε προεκλογική περίοδο. Μπορεί ο Σημίτης να καμαρώνει που κυριάρχησε πάνω στην εσωκομματική του αντιπολίτευση ενώ και η πολιτική αντιπολίτευση του χαρίζεται, όμως η θέση αυτής της κυβέρνησης στα μάτια του λαού δεν είναι καλή. Μπορεί πολλοί να την ανέχονται, όμως λίγοι την πιστεύουν. Αυτό συμβαίνει σήμερα και για τα υπόλοιπα κόμματα. Σε μια τέτοια περίοδο ακόμα και από σκέτο καιροσκοπισμό και από συμφέρον κόμματα και βουλευτές, ειδικά βουλευτές, φροντίζουν να μην συγκρούονται ποτέ με την κοινή γνώμη. Αν κερδίσουμε την κοινή γνώμη, ιδιαίτερα στον Πειραιά θα κερδίσουμε τα πάντα. Το ζήτημα είναι να βγούμε από το εργοστάσιο. Να μην κλειστούμε στο καβούκι μας. Αν η κατάληψη προτείνεται για να μας κλείσει μέσα πρέπει να την σταματήσουμε και μόνο να φυλάξουμε το εργοστάσιο.

**ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΚΙΝΗΘΟΥΜΕ ΣΩΣΤΑ**

Αυτά που εκθέσαμε παραπάνω είναι οι λόγοι που μας κάνουν να είμαστε αισιόδοξοι. Για μας όλα κρίνονται από το αν κινηθούμε από δω και πέρα σωστά. Αν κινηθούμε σωστά με αποφασιστικότητα, δύναμη και αισιοδοξία θα ανατρέψουμε σταδιακά όλους τους αρνητικούς παράγοντες και θα δυναμώσουμε τους θετικούς. Αν έχουμε μια πρώτη επιτυχία θα ακολουθήσουν κι άλλες.

Εμείς υποβάλλουμε εδώ σε σας αυτή την κατεύθυνση δράσης που τη συνοψίζουμε: **Κύρια πυρά στον Λαλιώτη. Αποκάλυψη της συνεργασίας Λαλιώτη – Σημίτη και της συμμαχίας τους με τους υπόλοιπους κρυφούς και φανερούς κατεδαφιστές. Συγκέντρωση δυνάμεων από τους εργαζομένους και τους φίλους της Ανάπτυξης στον Πειραιά. Σπάσιμο της απομόνωσης στην Αθήνα που είναι το πολιτικό κέντρο της χώρας.**

Συνάδελφοι, συναγωνιστές.

Αν αυτή η πρότασή μας είναι αποδεκτή από εσάς το μόνο που θα μένει είναι να υλοποιηθεί. Αν εκείνοι που μεθοδικά κωλυσιεργούν εδώ και καιρό θέλησαν να εμποδίσουν μια τέτοια απόφαση επειδή ανατρέπει τις κομματικές δεσμεύσεις και τις ιεραρχίες τους πρέπει να βρουν απέναντί τους όλους τους εργαζομένους. Το εσωτερικό πρόβλημα που έχει το σωματείο δεν επιτρέπεται να μας οδηγήσει στον τάφο, δηλαδή στην διάσπαση και στην αδράνεια σε τούτη την εντελώς κρίσιμη για την επιβίωσή μας στιγμή.

Σε τέτοιες περιπτώσεις μεγάλων διχογνωμιών όλοι πρέπει να σεβαστούν ένα ανώτερο όργανο που

## Το Παναθηναϊκό Στάδιο... Εκκλησία!

Ο υπουργός της αποβιομηχάνισης Λαλιώτης, την ίδια στιγμή που “αναπλάθει” τον Πειραιά δημιουργώντας ανοιχτούς χώρους πρασίνου και κλείνοντας τα εργοστάσια της περιοχής, σχεδιάζει με τον Χριστόδουλο την ανέγερση μητροπολιτικού ναού στο χώρο όπου σήμερα βρίσκεται το Παναθηναϊκό Στάδιο της Λεωφ. Αλεξάνδρας.

Ο Χριστόδουλος αρχικά επεδίωκε η Μητρόπολη να χτιστεί δίπλα στο πολεμικό Μουσείο, όμως μετά από συνάντησή του με τον Λαλιώτη συμφώνησαν από κοινού για την ανέγερσή του στο γήπεδο της Λεωφ. Αλεξάνδρας. Στις 16/7 με την έγκριση της Διαρκούς ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας συστάθηκε επιτροπή με αντικείμενο “την αναζήτηση και εξασφάλιση του κατάλληλου χώρου για την ανέγερση του νέου μητροπολιτικού ναού (Ελευθεροτυπία, 17/9). Ανάμεσα στα μέλη της επιτροπής συμπεριλαμβάνεται και ο πρωτοσύγκελος της Αρχιεπισκοπής Θ. Συνοδινός, ο Αβραμόπουλος, ο γ.γ. του ΥΠΕΧΩΔΕ Η. Μπεριάτος, ο πρόεδρος του ΤΕΕ Κ. Λιάσκας και δύο καθηγητές πανεπιστημίου, ο Χ. Μπούρας και ο Κ. Δρακάτος. Αυτή η επιτροπή δεν είναι ίσως, ότι καλύτερο επιθυμούσε ο Λαλιώτης, δεδομένου ότι και η Διαρκής Ιερά Σύνοδος βολιδοσκοπεί το χτίσιμο του ναού στην περιοχή Καρέα. Η συμφωνία Λαλιώτη - Χριστόδουλου έγινε μυστικά δίχως την ανάμιξη άλλου κρατικού παράγοντα, καθώς αρμόδιες κυβερνητικές πηγές δήλωσαν άγνοια για το θέμα.

Η ανέγερση Μητρόπολης στο Παναθηναϊκό Στάδιο αποτελεί τρομερό έγκλημα σε μια Αθήνα που ασφυκτιά από την έλλειψη ανοιχτών χώρων, όπου π.χ. σε περίπτωση σεισμού μπορούν να καταφύγουν οι πολίτες. Κυρίως όμως φανερώνει την υποκρισία του Λαλιώτη που απ’ τη μια κλείνει τα εργοστάσια για να δημιουργήσει τάχα ανοιχτούς χώρους και από την άλλη προσφέρει τους υπάρχοντες ανοιχτούς χώρους για να χτιστεί ναός. Ταυτόχρονα προωθεί τη συμμαχία με την αντιδραστική, σκοταδιστική Εκκλησία στα πλαίσια του φαιοκόκκινου μετώπου.

Ο λαός μας δεν χρειάζεται εκκλησίες. Τέτοιες υπάρχουν άφθονες. Εκείνο που χρειάζεται να γίνει είναι εργοστάσια που θα δώσουν δουλειά και παράλληλα θα βελτιώσουν την παραγωγική ικανότητα της χώρας. Όσο για το κέντρο της Αθήνας, ο λαός χρειάζεται ένα πράγμα: Πάρκα.

Από τα κοινοβουλευτικά κόμματα μονάχα ο ΣΥΝ κατάγγειλε τη μεθόδεση αλλά μόνο ως προς το σκέλος της εξαφάνισης των ελευθέρων χώρων γενικά, χωρίς να καταγγείλει την ανάμιξη της Εκκλησίας. Άλλωστε κανένα από αυτά τα κόμματα δεν έχει υποστηρίξει σοβαρά τη δημοκρατική θέση για χωρισμό εκκλησίας-κράτους.

να εκφράζει τη γενική θέληση και αυτό είναι η Γενική Συνέλευση. Το ανησυχητικό είναι ότι την τελευταία Γενική Συνέλευση ούτε ο προηγούμενος πρόεδρος της, ούτε ο πρόεδρος του Δ.Σ. δεν την σεβάστηκαν. Αρνήθηκαν δηλαδή να βάλουν σε ψηφοφορία το ζήτημα αν πρέπει ή όχι να συμμετέχει σ’ αυτήν η Επιτροπή Σωτηρίας, και άρχισαν τους εκβιασμούς. Ο σεβασμός των αποφάσεων της Γεν. Συνέλευσης είναι το πρώτο στοιχείο κάθε δημοκρατικού καταστατικού. Αν επιμένουμε να είναι οι εκπρόσωποι της Επιτροπής Σωτηρίας σ’ αυτή την Συνέλευση με πλήρες δικαίωμα λόγου είναι ακριβώς για να εξασφαλιστεί η πιο δημοκρατική συζήτηση ανάμεσα στις δύο αντίθετες κατευθύνσεις που υπάρχουν σήμερα μπροστά μας. Όσοι θέλουν να εξαφανίσουν την Επιτροπή Σωτηρίας από αυτή τη συζήτηση θέλουν να εξαφανίσουν τη μία κατεύθυνση μέσα στους εργαζομένους, δηλαδή θέλουν να σαλαπατήσουν και τη δημοκρατία σε αυτό το Σωματείο και να το διασπάσουν. Αυτό πρέπει να το εμποδίσουμε. Όσοι το επιχειρήσουν θα πρέπει να απομονωθούν.

Η Γενική Συνέλευση πρέπει να γίνει δημοκρατικά και οι αποφάσεις να γίνουν από όλους σεβαστές. Δεν έχουμε πολύ χρόνο μπροστά μας, δεν έχουμε την πολυτέλεια να σαταλήσουμε τις δυνάμεις μας σε οτιδήποτε άλλο, εκτός από το χτύπημα των κατεδαφιστών.

**ΟΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΈΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ**

# Η δημοκρατική διάνοση ανησυχεί με τους φαιοκόκκινους

συνέχεια από τη σελ. 3

**ΙΟΙ** νει πως “η προσπάθεια των εθνικοσοσιαλιστών να υπερβούν τον καπιταλισμό υπήρξε σημαντικότερη από την ανάλογη προσπάθεια των κολεκτιβιστών”, και πως “όταν ο Χίτλερ μιλάει για αρπαχτικό κεφάλαιο λέει κάτι το σωστό”. Παράλληλα επιχειρεί άνοιγμα προς το ψευτοαριστερό PDS με τη δικαιολογία ότι περιέχει ομάδες που θέτουν σε πρώτη μοίρα τα εθνικά ζητήματα. Και οι Ιοί συνεχίζουν: “Εδώ και μερικά χρόνια επιχειρείται μια “φαιο-κόκκινη” συμμαχία στο χώρο της πρώην Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας, κάτι παρόμοιο με αυτό που συμβαίνει σε πολλές ανατολικές χώρες και ιδιαίτερα στη Ρωσία. Ήδη από το 1992 ιδρύθηκε η οργάνωση “Εθνική Αριστερά”, με διακηρυγμέ-

νο στόχο την “επανεθνοποίηση” της αριστερής πολιτικής. Κύριος εκφραστής αυτού του ρεύματος είναι το αντισημικό περιοδικό *Sleirpiv*...”. Και συνεχίζουν πολύ εύστοχα οι “Ιοί”.

... Το παράδειγμα του Μάλερ αντιστοιχεί κατά τον Μιχαηλιόκο “τον μοναδικό ηγέτη νόμιμη ανοιχτά ναζιστικής οργάνωσης στην Ευρωπαϊκή Ένωση” με την περίπτωση του Ζουράρι και τη σύμπλευσή του με το ΚΚΕ. Όπως μαρτυρά και το ρητορικό ερώτημα του κειμένου (σ.σ. Χρυσή Αυγή, 25/6/99): “Με το Στέφανο Μάνο ή τον Κώστα Ζουράρι; Με τη Δεξιά των Χρηματιστηρίων ή τους πατριώτες της Αριστεράς;”, η “Χρυσή Αυγή” έχει ήδη γοητευθεί από την παρουσία ορισμένων εθνικιστών στο μέτωπο που έχει συγκροτήσει το ΚΚΕ τους τελευταίους μήνες και προσανατολίζεται σε μια “εθνικιστική συμπάραταξη”... Στο αμέσως επό-

## Α. ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ

... Σήμερα η “αριστερά” συγκλίνει με τη Χρυσή Αυγή και έχει το ΚΚΕ υποψηφίους για τις ευρωεκλογές που βασιλική πολιτική τους θέση είναι να κάνουμε πόλεμο με τους Τούρκους για να “πάρουμε την Πόλη”. Κι αν ήταν μόνο το ΚΚΕ, καλά θα είμαστε, αλλά ο υπερπατριωτισμός και το σύνθημα να πάρουμε την Πόλη διαπερνάει όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα.

Αριστεροί σήμερα είναι λοιπόν οι οπαδοί της βίας και του αυταρχισμού. Αριστεροί είναι εκείνοι που πιστεύουν ότι τη “σωστή” πολιτική θέση πρέπει να την επιβάλλουν με το ζόρι σε όσους δεν την αποδέχονται. Αριστεροί είναι όσοι καταδικάζουν τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ αλλά είναι υπέρ της σερβικής ηγεσίας που ξεκίνησε τον πόλεμο, διέλυσε τη Γιουγκοσλαβία και επιδίωξε να εξαφανίσει τους Αλβανούς...

... Είμαστε πολλοί που όλα τούτα τα θεωρούμε απαράδεκτα και πολιτικά επικίνδυνα, και κάποτε ονομαζόμαστε αριστεροί.

Πρέπει να αλλάξουμε όνομα για να προστατέψουμε από τη σύγχυση τόσο τη λογική μας όσο και την κοινωνία μας

και τις νέες γενιές. Ας πούμε ότι είμαστε ευώνυμοι, ή κάποιο άλλο όνομα που πρέπει να βρεθεί, πολιτικοί αντίπαλοι των “αριστερών” και οπαδοί της

ειρήνης, της δημοκρατίας και του διαλόγου.

Δεν αστειεύομαι καθόλου, η σύγχυση των εννοιών είναι πολύ επικίνδυνη, ευνοεί τις αρχαϊκές και πρωτόγονες ταυτότητες, όπως η ράτσα, το γένος, ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμός. Είμαστε πολύ κοντά σε αυτόν τον κίνδυνο και η ανάγκη για να ονομαστούμε αλλιώς, π.χ. ευώνυμοι, για να ξεχωρίσουμε από τους “αριστερούς”, είναι μεγάλη.

Η καταστροφή του νοήματος των λέξεων έχει μελετηθεί ότι ήτανε μία από τις αιτίες που επέτρεψε στο ναζισμό να πείσει την πλειοψηφία του γερμανικού λαού. Ο ναζισμός πράγματι κατέστρεψε τη νοηματική λογική των λέξεων. Ένωσε σημασίες αντίπαλες, “σοσιαλισμός” από τη μια “εθνικισμός” από την άλλη, και έφτιαξε μια μέγιστη νοηματική αντίφαση: τον εθνικοσοσιαλισμό. Ένωσε σύμβολα αντίθετα, όπως την κόκκινη σημαία και τον αγκυλωτό σταυρό. Ένωσε την καταγγελία της “κεφαλαιοκρατίας” μαζί με την καταδίκη των “κοινωνικών προδοτών” (σοσιαλιστών και κομμουνιστών) που στόχευαν στην ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος.

Χώρισε τους Γερμανούς πολίτες σε “Αρείους” και “μιά-

μενο φύλλο της η εφημερίδα των νεοναζί σπεύδει να μετριάσει τις εντυπώσεις λέγοντας: “Δεν γίναμε ξαφνικά μαρξιστές, ούτε αρχίσαμε να τρέφουμε αισθήματα ιδεολογικής συγγένειας με το ΚΚΕ. Δεν μπορούμε όμως να αγνοήσουμε το γεγονός ότι μέλη του ΚΚΕ ήταν εκείνοι που έβαλαν τα στήθη τους μπροστά στα ΝΑΤΟϊκά τεθωρακισμένα (2/7/99)”. Τέλος, οι Ιοί γράφουν για την πρόσφατη διαδήλωση του ψευτοΚΚΕ ενάντια στα νατοϊκά στρατηγεία της Λάρισας στην οποία συμμετείχαν και οι ναζί της “Χρ. Αυγής”: “Δεν είδαμε καμία αντίδραση από τις ομάδες περιφρούρησης του ΚΚΕ, που συνήθως προστατεύουν τις κινητοποιήσεις του κόμματος από πολύ λιγότερο βέβηλες προσμεϊξεις. Άλλωστε οι απρόσκλητοι “συνδοιοπόροι” δεν έκαναν τίποτα περισσότερο από τους υπόλοιπους διαδηλωτές: έκαψαν μια τούρκικη σημαία κι έστησαν μια ελληνική!”. Είναι συγκινητικό και συνάμα ενθαρρυντικό το γεγονός ότι αριστεροί δημοσιογράφοι με προωθημένες θέσεις, όπως είναι οι Ιοί, διαβλέπουν τον κίνδυνο του ανερχόμενου “φαιοκόκκινου” μετώπου.

ματα” (Εβραίοι, Σλάβοι, Τσιγγάνοι κτλ), στη συνέχεια χώρισε τους Αρείους σε “άντρες” και σε “θηλυπρεπείς διαστραμμένους”, τέλος χώρισε τους “Αρείους και άντρες” σε “πατριώτες και προδότες”...

... Θεμελιακό του σύνθημα ο ναζισμός είχε τον πατριωτισμό, “αίμα και γη”. Ονόμασε τον πόλεμο “Πατέρα των πάντων!” και έθεσε στόχο ιερό να “πάρουν” οι άντρες του “πίσω” το τελευταίο κομματάκι γης που ανήκε στην “πατρίδα”.

Εφόσον οι “αριστεροί” στην Ελλάδα σήμερα είναι “πατριώτες”, οπαδοί της “σωστής” βίας και θέλουν να πάρουν πίσω την Πόλη, ας ονομαστούμε λοιπόν εμείς οι άλλοι ευώνυμοι. Κι ας παλέψουμε για τη δημοκρατία, την ειρήνη, το απαραβίαστο των συνόρων, τα ανθρώπινα δικαιώματα και την Ευρώπη των λαών”.

Πραγματικά είναι άμεση και επιτακτική ανάγκη ο διαχωριστικός ιαχωρισμός των δημοκρατών από αυτούς που σήμερα ονομάζονται “αριστεροί” για να αποτραπεί ο κίνδυνος του ναζισμού. Χρειάζεται συσπείρωση και συνεχής πάλη.

Και δεν είναι οι δημοκράτες που πρέπει να αλλάξουν το όνομα τους, αλλά οι σοσιαλφασίστες που πρέπει να αποκαλυφθούν στο λαό σαν τέτοιοι.

# Ο ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

**Ο** Χριστόδουλος σε ομιλία του στη “Συνάντηση των Αθηνών ‘99” στις 17/9 μίλησε για την περίφημη παγκοσμιοποίηση ενώπιον διεθνών προσκεκλημένων και είπε τα εξής διαφωτιστικά: “Οποιοσ δεν θέλει να παίζει με τις λέξεις και την πραγματικότητα που αυτές εκφράζουν, θα μιλούσε για εξαμερικανισμό των εθνών μάλλον, παρά για παγκοσμιοποίηση. Στην πραγματικότητα μιλάμε για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό... Πρέπει και πάλι να δούμε την άλλη όψη του νομίσματος: Η παγκοσμιοποίηση θα ανεβάσει στο επίπεδο του ευρωπαίου το δυστυχή Ταϊλανδό εργάτη που τώρα δουλεύει για ένα μικρό κομμάτι ξερό ψωμί ή μήπως θα είναι αποτελεσματικότερη, αν κατεβάσει τον Ευρωπαίο σε επίπεδο παρόμοιο με του Ταϊλανδού;...”. Όπως χαρακτηριστικά γράφει το Βήμα, 18/9/99, σε άρθρο με τίτλο “Ο “κόκκινος” παπάς”, οι διεθνείς προσκεκλημένοι τσέκαραν τα ακουστικά τους αμφιβάλλοντας για την ορθότητα όσων τους μεταφέρονταν. Ξεκίνησαν για τη συμμετοχή σε μία εκδήλωση ευρωπαϊκής χώρας και μεταφέρθηκαν ξαφνικά στο Μεξικό με τον παπά Ζαπατίστα.

Ο Χριστόδουλος με αυτές τις δηλώσεις έκανε μία ορμητική εφόρμηση στην αγκαλιά του ψευτοΚΚΕ. Μίλησε σαν “αντι-ιμπεριαλιστής” και εργατοπατέρας, ανταποδίδοντας τον ασπασμό του Αγγουράκη. Θυμίζουμε στους αναγνώστες ότι, όπως είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, ο βουλευτής του ψευτοΚ-

ΚΕ, Μπ. Αγγουράκης απεύθυνε χαιρετισμό στο 8ο Θεολογικό Συνέδριο με θέμα “Η Εκκλησία ενώπιον των μεγάλων κοινωνικών προβλημάτων”, βγάζοντας κοινή πλατφόρμα με τον Χριστόδουλο που μίλησε για “ευρωλιγούρηδες”.

Τα καρμποναρισμένα κείμενα του Ριζοσπάστη, περνάνε από τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής στον ορθοδοξοφασίστα Χριστόδουλο με ταχύτητα. Το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποιώντας τον αντιδυτικισμό λειτουργεί σαν την πηγή και το κέντρο της πιο μαύρης αντίδρασης, την τροφοδοτεί, τη νομιμοποιεί και τη δυναμώνει.

Σε ό,τι αφορά τις ανησυχίες του Χριστόδουλου για τον Ευρωπαίο και τον Ταϊλανδό εργάτη, πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι καθόλου δεν έχει ενοχλήσει τον Χριστόδουλο το γεγονός ότι οι Αλβανοί στην Ελλάδα παίρνουν το μεροκάματο του σκλάβου, παρασύροντας το μεροκάματο του Έλληνα εργάτη όλο και πιο κάτω. Γιατί οι Αλβανοί σκλάβοι του ανώτερου ελληνορθόδοξου έθνους είναι ο πυρήνας της πολιτικής του και για τους Έλληνες εργάτες δεν δίνει δεκάρα, όπως το έδειξε άλλωστε με την επιδότηση των 15 εκ. στους σεισμόπληκτους. Για το μόνο που ενδιαφέρεται είναι να πάρει την Πόλη.

Ακολούθησε η 12σέλιδη επίσημη ανακοίνωση της ΔΙΣ (Διαρκούς Ιεράς Συνόδου) που μιλούσε για κατασκόπους της Αμερικής στη χώρα με αφορμή έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για τις θρησκευτικές ελευθερίες παγκόσμια. Η έκθεση αυτή έκανε το λάθος να αναφέρει ότι στην Ελλάδα καταπιέζονται οι θρησκευτικές μειονότητες. Ο Χριστόδουλος ισχυρίστη-

κε ότι η έκθεση αυτή αποδείκνυε τη δράση ανθελλήνων πρακτόρων με σχέδιο της Αμερικής γιατί αναφερόταν συγκεκριμένη περίπτωση μάρτυρα του Ιεχωβά που δεν απαλλάχτηκε από τη στρατιωτική θητεία, γεγονός, που κατά τον Χριστόδουλο και τη ΔΙΣ, φανερώνει ότι οι Αμερικάνοι έχουν πρόσβαση στα απόρρητα στρατιωτικά έγγραφα του κράτους! Λες και δεν καταγγέλλεται η Ελλάδα στις ετήσιες εκθέσεις της Διεθνούς Αμνηστίας και του Διεθνούς Παρατηρητηρίου του Ελσίνκι για καταπάτηση της θρησκευτικής ελευθερίας! Λες και δεν είναι πρόσφατα τα αίσχη στη Χαλκιδική όπου οι ορθόδοξοι ξυλοκοπούσαν τους Ιεχωβάδες και τους απαγόρευαν να κτίσουν ναό. Λες και δεν είναι το πιο παλιό πράγμα στον κόσμο σήμερα η καταγγελία στους διεθνείς οργανισμούς μιας ατομικής περίπτωσης.

Όχι, λέει η Εκκλησία, μόνο πράκτορας θα μπορούσε να καταγγείλει τη δημοκρατική Ελλάδα, το κάστρο της ανεξιθρησκίας γι’ αυτά τα αίσχη.

Η ανακοίνωση αυτή της ΔΙΣ αποσύρθηκε αμέσως με το γελοίο πρόσχημα ότι έγινε λάθος στη μετάφραση και το αμερικάνικο κείμενο δεν ανέφερε “τη μοναδική περίπτωση του Ιεχωβά” (όπως υποτίθεται ότι νόμιζε η Εκκλησία), αλλά μία (από πολλές) περιπτώσεις Ιεχωβάδων, οπότε δεν υπάρχουν πράκτορες!

Η ανακοίνωση της ΔΙΣ δεν μπορούσε να μείνει για πολύ γιατί ήταν τόσο αστήρικτη που θα έβγαζε τον Χριστόδουλο σε περιπέτειες.

Αυτοί οι τραμπουκισμοί του Χριστόδουλου έχουν σα στόχο να δυναμώσουν το α-

ντιδυτικό και αντιευρωπαϊκό μέτωπο εσωτερικά. Δεν είναι τυχαίο ότι και σε άρθρο που εμφανίστηκε στην *Ελευθεροτυπία* για την έκθεση αυτή του Στέιτ Ντιπάρτμεντ έγινε λόγος για επιχείρηση παρέμβασης της Αμερικής στα εσωτερικά των κρατών με πρόσχημα τις θρησκευτικές ελευθερίες! Το θέμα εδώ δεν είναι οι προθέσεις της Αμερικής που οπωσδήποτε είναι επεμβατικές ιμπεριαλιστικές. Το θέμα είναι ότι η κριτική ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό πρέπει να γίνεται από την πλευρά της δημοκρατίας και όχι του φασισμού. Πρέπει να συνοδεύεται από καταδίκη της χώρας για την αντι-δημοκρατική πολιτική της στις θρησκευτικές μειονότητες και όχι να σημαίνει σύμπλευση με τον ορθόδοξο φασισμό. Ο σοσιαλφασισμός χρησιμοποιεί αυτή τη δημαγωγία για να εδραιώσει τη φασιστική κυριαρχία του ενάντια στις δημοκρατικές αρχές και ελευθερίες. Τα ίδια έκαναν οι χιτλερικοί επικαλούμενοι την πάλη ενάντια στις αγγλικές επεμβάσεις στον κόσμο.

Παράλληλα, ο Χριστόδουλος έκανε παρέμβαση για τα αλφαβητάρια του Δημοτικού και ζήτησε να προάγουν την “ελληνορθόδοξη” γαλούχηση. Ο ορθόδοξος φονταμενταλισμός, όπως και ο ισλαμικός φασισμός (δες Ιράν), θέλει να βάλει την κατήχηση στο σχολείο από τη νηπιακή ηλικία. Αυτόν τον “ελληνοχριστιανικό πολιτισμό” καλούμαστε να υπαρπίσουμε ενάντια στον “αμερικάνικο ιμπεριαλισμό”.

Εν τω μεταξύ τι θα γίνει Χριστόδουλε που διατείνεσαι ότι δεν είσαι ρατσιστής με τους 35.000 αλλοδαπούς μαθητές Δημοτικού; Μήπως είναι και αυτοί πράκτορες;

# ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

# ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΙΚΟΥΣ ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥΣ

**«Α βομβαρδίσουμε ολόκληρο το έδαφος της Τσετσενίας ανεξάρτητα από το που βρίσκονται οι συμμορίτες» δήλωσε πριν μερικές μέρες ο ρώσος υπουργός Άμυνας Ιγκόρ Σεργκεγιέφ. Οι συνεχείς βομβαρδισμοί της Ρωσίας έχουν αφήσει πίσω τους πάνω από 400 νεκρούς και περίπου 63000 πρόσφυγες που έχουν καταφύγει στη γειτονική Ινγκουσετία, η ηγεσία της οποίας απευθύνει δραματικές εκκλήσεις για την αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας. Ενώ όλοι οι Ρώσοι αξιωματούχοι επαναλαμβάνουν διαρκώς την ανάγκη στρατιωτικής εισβολής στο έδαφος για την «εξάλειψη των τρομοκρατών και την αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης». Ήδη η σύμφωνια κατάπαυση του πυρός το 1996 για την αποχώρηση των ρώσικων δυνάμεων από το τσετσενικό έδαφος κηρύχθηκε άκυρη από τους Ρώσους.**

Οι ισλαμιστές τρομοκράτες που το Κρεμλίνο θεωρεί υπεύθυνους για τις βομβιστικές επιθέσεις στη Μόσχα είναι το εργαλείο μιας πελώριας προβοκάτσιας που έστησε το Κρεμλίνο για να εισβάλλει και να εκκαθαρίσει την Τσετσενία. Κεντρική φιγούρα εδώ είναι ο τσετσένος ισλαμιστής πολέμαρχος Σαμίλ Μπασάγεφ. Κέρδισε κύρος μέσα από τον ανεξαρτησιακό αγώνα των τσετσένων ενάντια στη Ρωσία και αναριχήθηκε μέχρι την θέση του πρωθυπουργού. Πιο πριν είχε οργανώσει επιδρομή στη ρώσικη πόλη Μπουντινόφσκ με απαγωγή ομήρων ζητώντας την αποχώρηση του ρώσικου στρατού από την Τσετσενία. Κατά ένα περιέργο τρόπο κατάφερε τότε να σωθεί ενώ ήταν περικυκλωμένος από το ρωσικό στρατό. Στις αρχές Αυγούστου του 1999 με πάνω από 1000 άντρες περνάει στο Νταγκεστάν, αυτή τη μικρή πολυεθνική δημοκρατία με φιλωρώσικη ηγεσία, καταλαμβάνει ένα μεγάλο τμήμα της και την ανακηρύσσει ισλαμική δημοκρατία. Όλα αυτά κάτω από την παρουσία ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων που βρίσκονται στο Νταγκεστάν. Αρχίζει ένα κρυφό ανάμεσα στο ρωσικό στρατό, τη νταγκεστανική αστυνομία και τους αντάρτες. Η Ρωσία κηρύσσει τον πόλεμο στο Βαχαμπιτισμό (θρησκευτική αίρεση του φιλοδυτικού Ισλάμ στη Σαουδική Αραβία) μια και ο Μπασάγεφ έχει μαζί του τον τσετσένο εμιγκρέ από τη Σαουδική Αραβία. Κατάμπ. Ταχωριά στην παριοχή Καντάρ του Νταγκεστάν ισοπεδώνονται και όλοι οι άντρες πάνω από τα 14 περνούν από τα σημεία λέγχου που στήνουν οι Ρώσοι στην περιοχή με την νταγκεστανική αστυνομία. Βασανιστήρια, ξυλοδαρμοί είναι η συνηθισμένη διαδικασία του ελέγχου. Ωστόσο σ'αυτά τα χωριά οι δυνάμεις του Μπασάγεφ δεν είχαν βάραι, ούτε τους υποστήριζε ο πληθυσμός ενώ στο χωριό Καραμάκι οι ηγέτες του ήταν ενάντια στο Μπασάγεφ. Αυτά συνέβησαν στις 11 του Σεπτεμβρίου.

Στις 31 Αυγούστου αρχίζουν οι περιέργες βομβιστικές επιθέσεις στη Μό-

σχα με απολογισμό γύρω στους 300 νεκρούς. Για να μην υπάρχει αμφιβολία την ευθύνη αναλαμβάνει ο λεγόμενος «Απελευθερωτικός στρατός του Νταγκεστάν». Η προβοκάτσια είναι έτοιμη. Στη Μόσχα αρχίζει το κληρονομή όλων των Καυκασιάνων με σκούρο δέρμα. Με διάταγμα του Λουζκόντ πάνω από 15000 καυκάσιοι δεν παίρνουν άδεια παραμονής στην πόλη της Μόσχας και διώχονται. Για μην πνίξει τις δημοκρατικές φωνές που είχαν

βγει το 1994 ενάντια στη ρώσικη εισβολή στη Τσετσενία ο ρώσος πρωθυπουργός Πούτιν δηλώνει ότι «οι τσετσένοι τρομοκράτες χρησιμοποιούν ανθρώπους με σλαβικά χαρακτηριστικά». Το εσωτερικό μέτωπο στη Ρωσία έχει κλείσει με ένα φανατισμένο λαό που ζητάει εκδίκηση.

Στο εξωτερικό η Ρωσία έχει την εγκληματική σιωπή της Δύσης που της δίνει την Τσετσενία σε αντάλλαγμα για το «πούλημα» του Μιλόσεβιτς στο Κόσοβο. Οι Ρώσοι επαναλαμβάνουν διαρκώς ότι οι βομβαρδισμοί στην Τσετσενία είναι αντιγραφή αυτών του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο. Βομβάρδισαν το αεροδρόμιο του Γκρόζνι καταστρέφοντας την τσετσενική «αεροπορία», δηλαδή ένα ελικοφόρο αεροσκάφος, βομβάρδισαν τηλεφωνικές και τηλεοπτικές εγκαταστάσεις, το διυλιστήριο Ανιμίσοφ και αποθήκες καυσίμων. Μάλιστα οι ρώσοι επιτελείς διοργανώνουν τις ίδιες συνεντεύξεις τύπου όπως έκανε το ΝΑΤΟ, επιδεικνύοντας βίντεο με καταστραμένους τσετσένικους στόχους. Για να κερδίσουν την αμερικάνικη κοινή γνώμη οι Ρώσοι υποστηρίζουν ότι ο τρομοκράτης Μπι-

λάντεν χρηματοδοτεί τους ισλαμιστές του Μπασάγεφ και με την «εκστρατεία για την εξάλειψη των Βαχαμπιτών» μετατρέπουν τη ρώσικη εισβολή στην Τσετσενία σε μια μάχη ενάντια στην τριτοκοσμική «αλητεία» χωρίς ταυτόχρονα να συγκρούονται με τη βάση του φιλωρώσικου Ισλάμ μια που το Ιράν βρίσκεται σε σύγκρουση με τους Βαχαμπίτες. Η χοντρόπετη Δύση βυθίζεται μέσα στη σιωπή και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές αφού άνοιξαν το δρόμο στη Ρωσία για να πατήσει γερά στα Βαλκάνια, της παραδίνουν τώρα μια ολόκληρη χώρα για να τη σφάζει. Εδώ τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν υπάρχουν για τους τσετσένους και κανένας διεθνής οργανισμός δεν ενδιαφέρεται.

Η Τσετσενία βρίσκεται αυτή τη στιγμή μόνη της χωρίς την υποστήριξη καμμιάς υπερδύναμης.

Στηρίζεται αποκλειστικά στις δικές της δυνάμεις. Η εσωτερική της αδυναμία βρίσκεται στο γεγονός ότι η ηγεσία της με τον Ασλάν Μασκαντόφ δεν μπορεί να χτυπήσει στρατιωτικά τον προβοκάτορα Μπασάγεφ. Ο τελευταίος έχει σημαντική επιρροή στην Τσε-

τσενία και στρατό. Μπροστά στο ενδεχόμενο της ρώσικης επίθεσης ο Μασκάντοφ δηλώνει ότι είναι αδύνατο να ξεκινήσει εμφύλιο, χάνοντας περίπου το 25% της τσετσενικής αντίστασης. Μάλιστα αναγκάστηκε να του αναθέσει την άμυνα της ανατολικής Τσετσενίας. Σύμφωνα με τη Μόντ, οι τσετσένοι πρόσφυγες γνωρίζουν καλά ότι για να σωθούν από τους βομβαρδισμούς πρέπει να ακολουθούν τις στρατιωτικές πομπές του Μπασάγεφ. Αυτό και μόνο λέει πολλά.

Η ρώσικη εισβολή στο έδαφος της Τσετσενίας τη βρίσκει με αρνητικούς πολιτικούς συσχετισμούς σε διεθνές επίπεδο. Ωστόσο τίποτα δεν είναι καθορισμένο. Η παρατεταμένη αντίσταση του τσετσενικού λαού μπορεί να αλλάξει σταδιακά την εικόνα αυτή και να ανοίξει μεγάλα ρήγματα. Γι'αυτό και είναι επιτακτικό να υποστηρίξουμε ολόπλευρα τον αγώνα των Τσετσένων για ανεξαρτησία και να αποκαλύψουμε τη ρώσικη προβοκάτσια. Εδώ κρίνονται σήμερα και οι αληθινοί δημοκράτες. Οι ρώσοι Χίτλερ πρέπει να καταγγελλθούν και να νικηθούν.

## Καταγγελία για τις ρώσικες σφαγές

Από την Express-Chronicle (20-9-1999) αναδημοσιεύουμε άρθρο με τίτλο:

**“Γνωρίζουμε τον πόνο των άδικων απωλειών...”**

**Στις 14 Σεπτέμβρη 1999, ο υπουργός Εξωτερικών της δημοκρατίας της Τσετσενίας Πιγας ΑΚΗΜΑΔΟΒ, έστειλε το ακόλουθο μήνυμα στον Γκενάντι Σελέζνιεφ, πρόεδρο της Κρατικής Δουμάς της Ρώσικης Ομοσπονδίας, και τον Βλαντιμίρ Πούτιν, πρωθυπουργό της Ρώσικης Ομοσπονδίας:**

“Ο υπουργός Εξωτερικών της Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ισσεκέριας εκφράζει την κατηγορηματική καταδίκη των τρομοκρατικών πράξεων που έγιναν στη Μόσχα, όπου διαμερίσματα με ειρηνικούς πολίτες ανατινάχτηκαν. Αυτές οι πράξεις είναι ανάλογες με το βομβαρδισμό των Ρώσων στα ειρηνικά χωριά της Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ισσεκέρια τον Αύγουστο και Σεπτέμβριο του 1999, κατά τους οποίους περισσότεροι από 150 πολίτες πέθαναν στα σπίτια τους. Περισσότεροι από τους μισούς από αυτούς ήταν γυναίκες και παιδιά κάτω από την ηλικία των δεκαπέντε.

“Η κυβέρνηση της Τσετσενίας καταδικάζει κατηγορηματικά την τρομοκρατία σε οποιαδήποτε μορφή.

Αλλά είμαστε σοβαρά ενοχλημένοι από την ανήθικη τακτική των δύο μέτρων και δύο σταθμών για εκείνους που πέθαναν στις εκρήξεις στη Μόσχα και τα θύματα των τρομοκρατικών πράξεων της ρώσικης αεροπορίας στα τσετσενικά χωριά.

“Για τις αθώες γυναίκες και παιδιά που δολοφονούνται από τις ρωσικές βόμβες θρηνούν οι κάτοικοι των τσετσενικών χωριών κάθε μέρα. Συνεπώς, καταλαβαίνουμε αυτούς που έχουν χάσει τους αγαπημένους τους στις εκρήξεις στη Μόσχα, γνωρίζουμε τον πόνο των άδικων απωλειών.

“Εκφράζουμε τα ειλικρινά μας συλλυπητήρια για τους θανάτους των Μοσοχοβιτών, και ελπίζουμε να συναντήσουμε την ίδια συμπεριφορά προς τους πολίτες της Τσετσενικής Δημοκρατίας της Ισσεκέρια, που πεθαίνουν από τις τρομοκρατικές πράξεις της Ρωσίας στην Τσετσενία”.

Την ίδια μέρα, ο Ακμάντοφ έστειλε ένα χωριστό μήνυμα στον Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ, Κόφι Ανάν, στον πρόεδρο της Οργάνωσης για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ) Κνυτ Βολλεμπεκ και στον επικεφαλής της αποστολής του ΟΑΣΕ στην Τσετσενία Gunnar Skagestad.

Στο μήνυμα αναφέρει: “Όπως

είναι γνωστό, οι πράξεις ατόμων ή ομάδων με στόχο τη δολοφονία γυναικών, παιδιών και ειρηνικών πληθυσμών ορίζεται ως τρομοκρατία από το διεθνές δίκαιο και υπόκειται σε διεθνή καταδίκη. Γιατί η ασκούμενη σε ευρεία κλίμακα τρομοκρατία της ρώσικης αεροπορίας, που δολοφονεί γυναίκες, παιδιά και ειρηνικούς πολίτες, δεν έχει προκαλέσει καμία αντίδραση από τους διεθνείς οργανισμούς”.

Αργότερα ο υπουργός Εξωτερικών της Τσετσενίας έδωσε μια λίστα 32 ειρηνικών κατοίκων του χωριού Zamai-Yurt που πέθαναν σε μία αεροπορική επιδρομή τη νύχτα της 6ης Σεπτεμβρίου 1999. Αυτή η λίστα έχει ως εξής:

Η οικογένεια Magomaev: 1. Zalpa-μητέρα, ετών 40, 2. Zabura-κόρη, ετών 16, 3. Satsita-κόρη, ετών 14, 4. Akhmed-γιος, ετών 6

Η οικογένεια Alarkhanov: 5. Umalt-μητέρα, ετών 64, 6. Ramzan-γιος, ετών 20

Η οικογένεια Tsokkuev: 7. Aslan-πατέρας, ετών 26, 8. Beslan-γιος του, ετών 6, 9. Timur-αδελφός του, ετών 6

Η οικογένεια Balatkhanov: 10. Garur-άντρας, ετών 62, 11. Zalpa-γυναίκα, ετών 60

Η οικογένεια Batsaraev: 12. Toita-μητέρα, ετών 44, 13. Rakhman-γιος, ετών 22, 14. Beksan-γιος, ετών 20

Η οικογένεια Gazieva/Elimkhanov: 15. Laa Gazieva-μητέρα, ετών 55, 16. Vakhakhaji Elimkhanov-γιος, ετών 30

Η οικογένεια Ozdamirov: 17. Shirvani-πατέρας, ετών 65, 18. Roman-γιος, ετών 19, 19. Ramzan-γιος, ετών 16,

20. Ramzan Sambiev, ετών 56, 21. Vislan Chinaev, ετών 27, 22. Vazha Isaev, ετών 22, 23. Abdulselim Inurkaev, ετών 22, 24. Anzor Jabraidov, ετών 16, 25. Shema Pashaeva, ετών 15, 26. Amina Lyubova, ετών 13, 27. Adam Vachaeu, ετών 11, 28. Isa Chimaev, ετών 14, 29. Movsar Atakhajiev, ετών 14, 30. Movlid Eldarov, ετών 12, 31. Satsita Eldarova, ετών 11, 32. Toita Magomadova, ετών 5

“Μετά τον θάνατο αυτών των ανθρώπων”, γράφει ο Ακμάντοφ, “η ρώσικη αεροπορία ανανέωσε τους βομβαρδισμούς στα χωριά Nozhai-Yurt, Galaity, Balansu, Gilyany, Zandka, Gerzel, Koshkeldy, Ishkhoy-Yurt, Meskety Shchelkovskaya, όπου δεν υπήρχαν στρατιωτικοί στόχοι ή στρατεύματα.

“Ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή και περισσότεροι θάνατοι μέσα στον ειρηνικό πληθυσμό ήταν το αποτέλεσμα αυτών των τρομοκρατικών πράξεων. Αυτοί που επέζησαν από τις βόμβες εκδιώχτηκαν από τα σπίτια τους...”

